Kerstnummer



De Arubaanse Courant

Kerstmis 1952

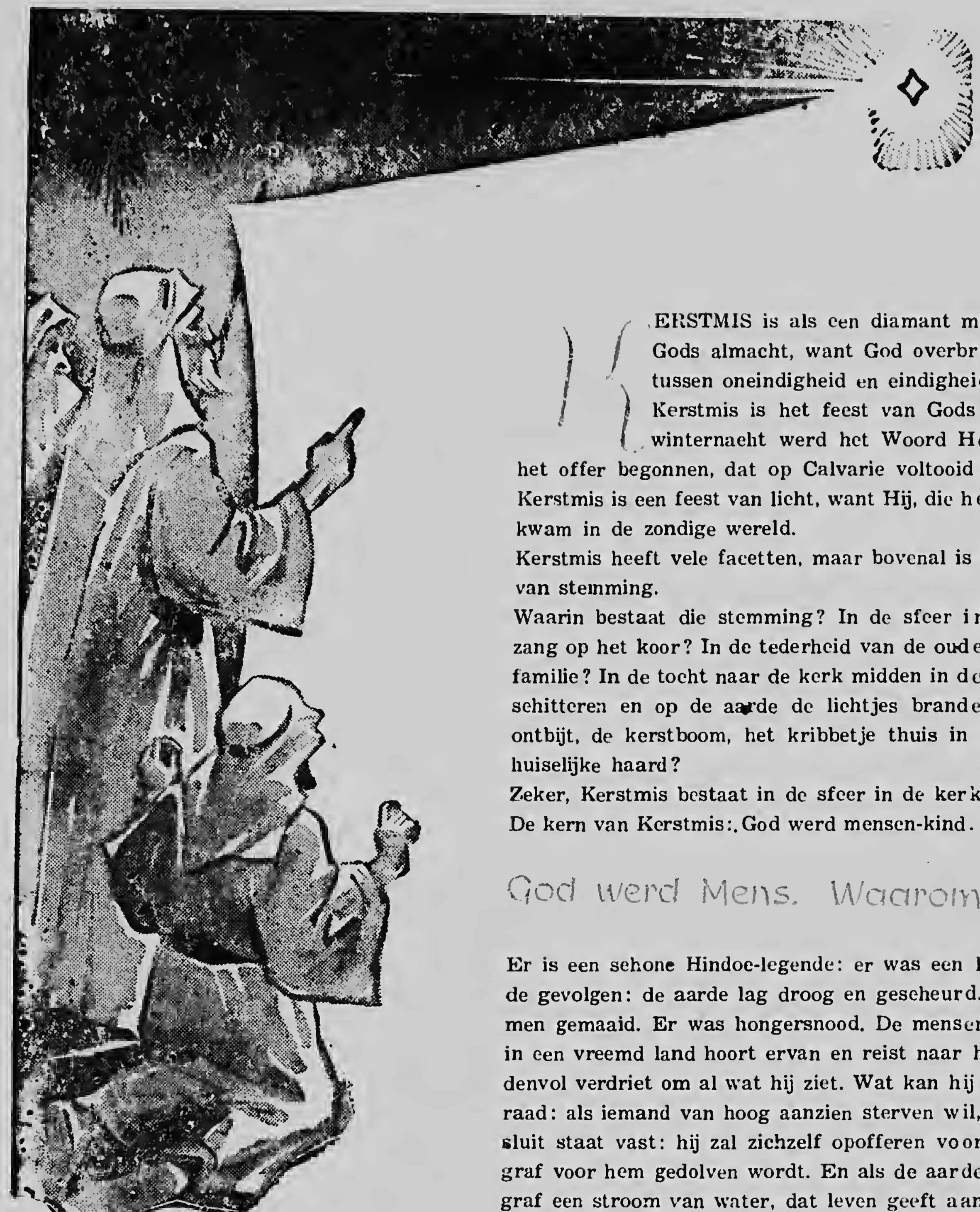


Season's Greetings

In extending our sincerest greetings to our friends at this time we find an ever deeper meaning in the spirit of Christmas. For it is the furthering of friendship and brotherhood with others that brings to us the true joy of living...

A Merry Christmas and a Happy New Year to all.

Aruba Trading Company



Kerst-Meditatie

KERSTMIS is als een diamant met vele lichtzijden. Kerstmis is het feest van Gods almacht, want God overbrugde de afstand tussen Schepper en schepsel, tussen oneindigheid en eindigheid, tussen eeuwigheid en tijd.

Kerstmis is het feest van Gods Priesterschap, want in de huiver van die winternacht werd het Woord Hogepriester. In het stalletje te Bethlehem werd het offer begonnen, dat op Calvarie voltooid zou worden.

Kerstmis is een feest van licht, want Hij, die het Licht was, kwam in de duisternis, want Hij kwam in de zondige wereld.

Kerstmis heeft vele facetten, maar bovenal is Kerstmis het feest van ontroering, het feest van stemming.

Waarin bestaat die stemming? In de sfeer in de kerk? in de jubel van het orgel? in de zang op het koor? In de tederheid van de oude Kerstliederen? Bestaat die sfeer in onze familie? In de tocht naar de kerk midden in de nacht, terwijl boven de aarde de sterren schitteren en op de aarde de lichtjes branden achter de ramen der mensen? In het kerstontbijt, de kerstboom, het kribbetje thuis in de kamer, in het samenzijn van allen rond de huiselijke haard?

Zeker, Kerstmis bestaat in de sfeer in de kerk en in onze familie. Doch dit alles is bijzaak. De kern van Kerstmis: God werd mensen-kind. God werd mens. God werd kind.

God werd Mens. Waarom?

Er is een schone Hindoe-legende: er was een land, waar een vloek en een doem op rustte; de gevolgen: de aarde lag droog en gescheurd. Er werden geen zeisen gewet en geen halmen gemaaid. Er was hongersnood. De mensen hijgden naar verlossing. Een koningszoon in een vreemd land hoort ervan en reist naar het geteisterde gebied. Zijn hart wordt boordenvol verdriet om al wat hij ziet. Wat kan hij doen? Hij vraagt de wijzen des lands om raad: als iemand van hoog aanzien sterven wil, zal de vloek worden weggenomen. Zijn besluit staat vast: hij zal zichzelf opofferen voor het volk. Hij gaat de bergen in, waar een graf voor hem gedolven wordt. En als de aarde zich boven hem sluit, ontspringt uit het graf een stroom van water, dat leven geeft aan alles. De zeisen worden gewet en de halmen werden gemaaid. De hongersnood was voorbij, het land gered.

De diepe zin van deze legende is: door de dood komt het leven. Deze legende is werkelijkheid geworden op Kerstmis. Er was een wereld, waar een vloek en een doem op rustte. Sinds Adam en alle mensenkinderen in Adam zich hadden afgekeerd van Gods Hart. De gevolgen: het verlies van de genade, verduistering van het verstand, verblinding van de wil, de teugelloosheid van de passies, het voortwoekeren van het kwaad. De mensen hongerden naar bevrijding, de mensen hijgden naar verlossing. Over heel de wereld zuchtten de mensen:

„Wij dolen tastend door de nacht
Ons monden kennen slechts een klacht
Wie helpt ons nu? Waar blinkt een ster?
Heer, wij vergaan.. ... Gij zijt zo ver."

(Jan van Eekhout).

Het Oosten zag uit naar het Westen en het Westen naar het Oosten, zodat heel de aandacht van de mensheid gespannen was naar het midden der wereld. De Goddelijke Koning wist ervan en Hij wilde redden en Hij besloot naar de geteisterde wereld te gaan. Daar in Judea, in het kleine Bethlehem, is de Verlossing begonnen: „En het Woord is vlees geworden."

De Goddelijke Koning werd mens. Werd Hij vooral mens om ons iets te leren? Hij werd mens om iets te zoeken: de dood. Dat Leven begon te leven, niet om te leven, maar om te sterven. Wordt zo onze Kerstmis niet bedorven door het lijden? Integendeel, met Kerstmis nam Hij het menselijk leven aan om de dood te zoeken, opdat wij zouden leven. Dat is de kern van onze Kerstvreugde. Boven de grot van Bethlehem valt reeds de schaduw van het kruis en in de kribbe is al het praeludium van de smartkreet van Gethsemane te horen: „Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede." Wie niets ziet van die schaduw van het kruis en niets hoort van dit smartelijk voorspel, heeft het wezen van Kerstmis niet getast. Wie dit wonder wel ontdekte, kan altijd een geslaagde Kerstmis hebben. Dan is het bijzaak of er op het zangkoor mooi gezongen is, of het koud was in de kerk, of wij achter een pilaar zaten, of we te laat gewekt zijn en het ontbijt tegenviel.

God werd mens. Hij had kunnen komen als een man in de hoogbloei van zijn jaren; als een vorst in de schittering van goud en edelstenen; als een zoon van een keizer op een purperen bed, befonkeld met smaragden en beryllen, verwelkomd door militaire parades en vlootrevue's. Hij had kunnen komen als God in macht als op de Sinai, of in pracht als op de Thabor, of in de kracht als Gideon en Samson.





Hij kwam als een arm kind, dat geen huis had om in te wonen, doch enkel een dierenstal; dat geen bedje had om in te slapen, doch enkel een busseltje stroo in een beestenkrib. Hij werd gevoed met brood en moedermelk, hij leed van de guurheid van de winterkou en werd een beetje warmer door de asem van os en ezel. Zijn Moeder werd afgewezen in haar gezegend uur en zijn vader was timmerman. En toch, dit was geen gewoon kind. Bij Zijn geboorte vouwde de hemel zich als een waaier open en duizenden engelen zongen hun gloria in excelsis Deo en in terra pax haminibus. En aan de hemel schitterde een ster. Nu speelde Hij met Moeder's vingers, zoals Hij bij het begin van de schepping met sterren speelde. Hij is arm, maar toch is Hij de „schittering van den eeuwigen Vader". Hij is zwak, maar toch draagt Hij de wereld op Zijn kleine kinderhand. Zijn Moeder is Maagd gebleven. Dwars door haar gesloten lichaam kwam Hij in het leven, zoals Hij op de Paasmorgen door de sluitsteen van het graf heenkwam. Moeder en vader waren arm, maar toch waren zij van koninklijke bloede, want in hun familiegalerij hingen de portretten van David en Salomon.

Dan vragen we ons verbijsterd af, waarom wilde de Schepper van hemel en aarde als een kind geboren worden? Om ons een voorbeeld van nederigheid te geven. De mens, die door hoogmoed ten val kwam, moest weer opstaan door het voorbeeld van Gods deemoed. Doch er is meer. Niet enkel wilde God ons voorgaan in ootmoed, Hij wilde onze vrees overwinnen. In het Oude Testament had God zich geopenbaard in kracht en wonder. In het Nieuwe Verbond wilde God onze vrees wegnemen en zich openbaren in liefde. Daarom werd Hij kind. Een kind lacht, grijpt, strekt zijn poezelige handjes over het gezicht van de grote mensen en met de beste wil van de wereld kunnen wij een kind niet vrezen. Zo gaat God schuil achter een kind en zeeft onze vrees door Zijn liefde.

Er is nog meer. God werd kind, niet enkel om exempel in deemoed te zijn en onze vrees weg te nemen, maar Hij wilde onze liefde veroveren. Wie heeft ooit liefde geweigerd aan een kind?

Een der oudste vormen van liefde is het geschenk. De engelen hadden hun geschenken, de herders hadden hun giften, binnenkort zullen de Magiërs hun gaven aanbieden. In de ogen van het Kind dansen lichtjes. Eeuwen draaien voorbij: keizers gaven Hem eerbetoon, heiligen gaven Hem extasen, rijken gaven Hem schatten, armen gaven Hem offers, zieken gaven Hem hun koortszweet, allen gaven Hem wat en wij, wat geven wij Hem?

„Ik vraag geen geest en
geen gezangen
In het vaderhuis wil
Ik ontvangen
Eenvoudigen van hart."



Meditacion di Pasco



PASCO ta manera un diamante cu cantidad di banda brillante. Pasco ta e fiesta di todopoderosidad di Dios, pasobra Dios a vence e distancia entre Creador y criatura, entre infinidad y finidad, entre tempo y eternidad.

Pasco ta e fiesta Sacerdotal di Dios, pasobra den e anochi frio invernal e Verbo a bira Alta Sacerdote. Na Bethlehem, den un pesebre a cuminza e sacrificio cu a termina ariba Calvario.

Pasco ta un fiesta di luz, pasobra El, cu tabata e Luz, a bini den scuridad, pasobra El a bini den un mundo yen di picar.

Pasco tin cantidad di aspecto, pero sobre todo Pasco ta e fiesta di emocion, e fiesta di alegria.

Unda hende ta nota e alegria aki? Na e esfera alegre den misa? Na tononan di e orgel? Na e canticanan na koro? Na dulcura di e canticanan di Pasco? E esfera alegre aki ta existi den nos familia? Den e viaje di misa den oranan di marduga, mientras streanan ta brilla na cielo y luznan chikito ta cende tras di bentana di casnan? Den e desajuno di Pasco mainta, e kerstboom, pesebre na cas, presencia di tur miembronan di familia?

Dios a Bira Hende, Pakiko?

Ta existi un bunita leyenda Hindustani: un biaha tabatin un terra ariba cual tabata sosega un maldicion y e consecuencianan: suelo tabata seco y scfoca. Desde hopi tempo tabata imposible pa cosecha productonan for di terra. Hendenan tabata muri di hamber y nan tabata sclama pa salbacion. Yiu di un monarcho den un terra estranhero a tende di e calamidad aki y a viaja bai na e territorio unda tabata reina tanto miseria. Su corazon a yena di pena ora el a mira tanto sufrimento. Pero kiko el por haci? El a pidi sabionan di su terra pa dune'le conseho: si un persona di alta categoria ta despuesto pa muri, anto e maldicion lo kita. Y mes ora el a tuma un decision: el lo sacrifica su bida pa e pueblo. El a bai den seronan unda nan a coba un graf pe. Y ora terra a cerra ariba dje, un rio di awa a origina for di den e graf, dunando bida na naturaleza atrobe. Pronto hendenan por a cosecha atrobe, miseria a pasa y e terra tabata salba. Nificacion profundo di e leyenda aki ta: door di morto ta bini bida. Ariba Pasco di Nacemento e leyenda aki ta realiza. Un biaha tabatin un mundo ariba cual tabata sosega un maldicion desde cu Adam y su descendientenan a distancia nan mes for di Corazon di Dios. E consecuencianan: perdemento di bendicion, tribulacion di tino, ciegamento di voluntad, subversividad di pasionnan y hacimento di picar. Hendenan tabata sclama pa salbacion. Den henter mundo tabata lamta e grito di misericordia:

„Buscando nos ta dwaal den scuridad
Nos bocanan conoce solamente un keho
Kende lo yuda nos awor? Unda tin un strea cla?
Senjor, nos ta perece...... Bo t'asina leuw."

(Jan van Eekhout)

Oriente tabata mira ansiosamente pa Occidente y Occidente tabata contempla Oriente asina cu tur speranza di humanidad tabata concentra ariba centro di mundo. E Rey di cielo y di terra tabata sabi di e sufrimento aki y El tabata kier salba hende y El a decidi pa bini den mundo di miseria. Aya na Judea, den un ciudad chikito cu yama Bethlehem, aya Salbacion a cuminza: "Y e Verbo a bira carni."

Rey di cielo y di terra a bira hende. El a bira hende principalmente pa sinja nos algo? El a bira hende pa busca algo: morto. E Bida aki a cuminza biba, no pa biba, sino pa muri. Anto nos fiesta di Pasco no ta bira tristo door di e sufrimento? Al contrario, ariba Pasco di Nacemento El a tuma bida humano pa busca Su Morto asina cu nos lo por biba. Esaki ta causa di nos alegria ariba dia di Pasco. Ya sombra di cruz a cai ariba e pesebre di Bethlehem y ya parce nos por tende preludio di e sclamacion di Gethsemani den e pesebre na Bethlehem: „No mi voluntad, pero Bo voluntad lo socede." Esun cu no nota nada di sombra di e cruz y no tende nada di e introduccion doloroso aki, no a comprende e parti esencial di fiesta di Pasco. Esun cu a descubri e milagro aki, por conta ariba un fiesta di Pasco feliz. Y anto ta di segunda importancia cu koro a canta bunita, cu tabata haci frio den misa, of cu nos a sinta tras di un pilar, cu nos a spierta poco laat of cu desayuno no tabata tanto dushi.

Dios a bira hende. El por a bini tambe como un homber den forza di su anjanan; como un monarcho entre lustre di oro y piedranan precioso; como yiu di un emperador ariba un cama di purper, dorna cu esmeralda y berilo, hendenan por a contre'Le cu paradanan militar y revistanan naval si El tabata desea. El por a bini como Dios den poder manera ariba Sinai, of den splendor manera ariba Thabor, of den fortaleza manera Gideon y Samson.

Pero El a bini como un ninjo pober cu no tabatin un cas pa bida aden, pero solamente un pesebre di bestia, cu no tabatin un cama pa drumi ariba, pero solamente un poco yerba seco pa sosega ariba. El a worde alimenta cu pam y lechi maternal. El tabata sufri di frialdad invernal y solamente rosca caliente di un bishe y un burico tabata alivia e frialdad un poco. Su Mama a worde renuncia na su ora bendiciona, y Su tata tabata carpinter. Y toch, esaki no tabata un mucha ordinario. Na su Nacemento cielo a habri manera un waaier y miles di angelnan a canta gloria en excelsis Deo et en terra pax. Y di repente un strea a aparece na cielo. Awor El ta hunga cu dedenan di su Mama, mescos cu El a hunga cu streanan na principio di Creacion. El ta pober, pero toch El ta e lustre di Tata Eternal. El ta debil, pero toch El ta carga mundo den su man chikito. Su Mama a keda virgen. Door di Su cendo virginal e Ninjo a haya bida, mescos cu el a sali for di bao piedra di e graf ariba Pasco di Resureccion. Su tata y mama tabata pober pero toch nan tabata di sangre real, pasobra retratonan di David y Salomon tabata colga den nan sala di cas.

Y anto nos ta puntra nos mes asombradamente, pakiko Creador di cielo y di terra tabata kier a bini como un Ninjo? Pa duna nos un ehemplo di humildad. Humanidad cu a cai pa motibo di orguyo, mester lamta atrobe pa medio di ehemplo di humildad di Dios. Pero esaki no ta tur. No solamente Dios tabata desea di ser un ehemplo di humildad pa nos, pero El tabata kier vence nos temor. Den Testamento Bieuw Dios a revela su mes den poder y milagronan. Den Testamento Nobo Dios tabata kier kita nos temor y revela su mes den amor. Pesey el a bira Ninjo. Un mucha chikito ta hari, hunga y pasa su mannan chikito den cara di hende y di ningun manera nos por tin miedo di un mucha chikito. Y asina Dios ta scondi tras di un mucha chikito y ta kita nos temor na medio di su amor.

Pero esaki no ta tur ainda. Dios a bira un ninjo, no solamente pa ser un ehemplo di humildad pa nos y kita nos temor, pero El tabata kier conquista nos Amor. Kende a vega di nenga amor na un mucha chikito?

Uno di e formanan mas bieuw di expresa amor ta pa medio di regalo. E angelnan tabatin nan regalo, e wardadornan di carné tabatin di nan, y muy pronto e Tres Reynan tambe lo ofrece nan regalonan. Luznan ta brilla den wowonan di e Ninjo. Siglonan ta pasa; emperadornan a dune'Le homenaje, santonan a dune'Le extaso, riconan a dune'Le preciosidad, pobernan a dune'Le sacrificio, enfermonan a dune'Le sodor di nan fievre, tur a dune'Le algo, y nos, kiko nos ta dune'Le?

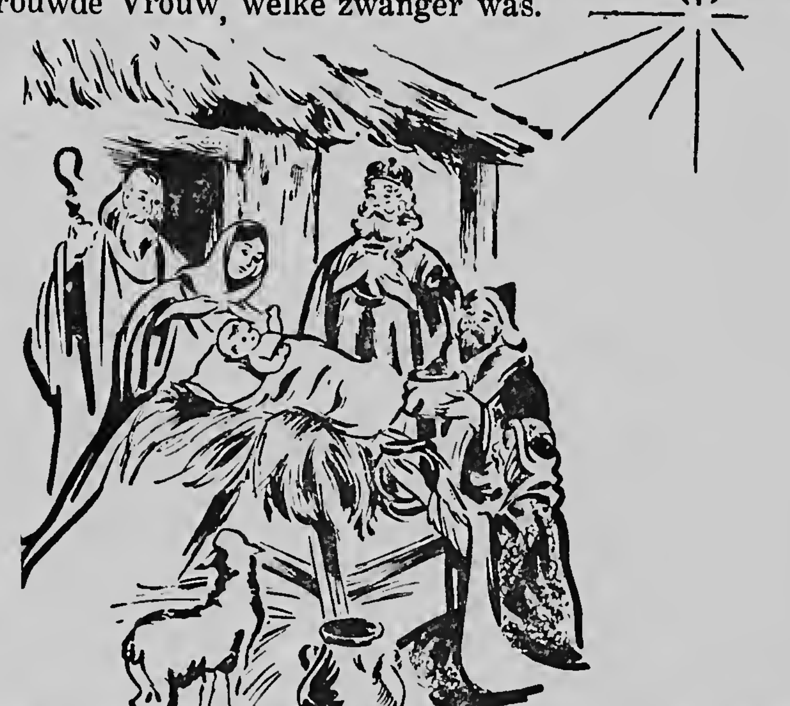
„Mi no ta pidi ingenio ni cancion
Den cas paternal mi kier recibi
Esnan cu ta simple di corazon."

DE GEBOORTE VAN JEZUS

Lucas 2 : 1 - 20

En het geschiedde in die dagen, dat er een bevel uitging vanwege Keizer Augustus, dat het gehele rijk moest worden ingeschreven. Deze inschrijving had voor het eerst plaats, toen Quirinius het bewind over Syrië voerde. En zij gingen allen op reis om zich te laten inschrijven, ieder naar zijn eigen stad.

Ook Jozef trok op van Galiléa, uit de stad Nazareth, naar Judéa, naar de stad van David, die Bethlehem heet, omdat hij uit het huis en het geslacht van David was, om zich te laten inschrijven met Maria, Zijn ondertrouwde Vrouw, welke zwanger was.



En het geschiedde, toen zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou, en zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor Hem geen plaats was in de herberg.

En er waren herders in die zelfde landstreek, die zich ophielden in het veld en des nachts de wacht hielden over hun kudde.

En opeens stond een Engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij vreesden met grote vreze.

En de Engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig U grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus de Here in de stad van David. En dit zij U het teken: Gij zult een Kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.

En plotseling was er bij de Engel een grote hemelse legermacht, die God loofde, zeggende: Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen een welbehagen.

En het geschiedde, toen de Engelen van hen heengevaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkander spraken: Laten wij dan naar Bethlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door den Here is bekend gemaakt.

En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kind liggende in de kribbe. En toen zij het gezien hadden, maakten zij bekend hetgeen tot hen gesproken was over dit kind.

En allen die er van hoorden, verbaasden zich over hetgeen door de herders tot hen gezegd werd. Doch Maria bewaarde al deze woorden, die overwegende in haar hart.

En de herders keerden terug, God lovende en prijzende om alles wat zij hadden gehoord en gezien, gelijk het hun gezegd was.

Evangelio di Pasco

A socede den e dianan aki, cu emperador Augusto a saca un ley pa haci censo publico di henter mundo. E censo aki a tuma lugar promer cu Quirinio tabata gobernador di Syria. Y tur a bai pa scirbi nan nomber, cada un na su propio stad. Como Hosé tabata for di cas y generacion di David, e tambe a sali for di Galilea, for di stad Nazareth na Hudea pa stad di David, cu yama Bethlehem pa scirbi su nomber cu di Maria, su esposa comprometi, cu tabata embaraza.

Y a socede ora cu nan tabata aya, cu dianan p'e duna luz a cumpli. Y el a duna luz na su promer yiu homber, y el a lor'E den panja, y el a pon'E abao den un pesebre, pasobra no tabatin lugar pa nan den posada.

Na e lugar aki mes tabatin wardadornan di carner, cu a pasa anochi den campo, y tabata warda nan carnernan.

Y mira, un Angel di Senjor a bini cerca nan y claridad di Dios tabata luza nan, y nan a spanta masha. Ma e Angel a bisa nan: No spanta, pasobra mira, mi ta anuncia boso un noticia di gran alegria, cu lo ta pa henter pueblo. Pasobra awe a nace pa boso e Salbador cu ta Cristo Senjor den stad di David. Y esaki lo sirbi boso di senjal: lo boso haya e ninjo lora den panja y drumi den un pesebre.

Y di repente un multitud di ehercito celestial tabata aya cerca e Angel, alabando Dios y bisando:

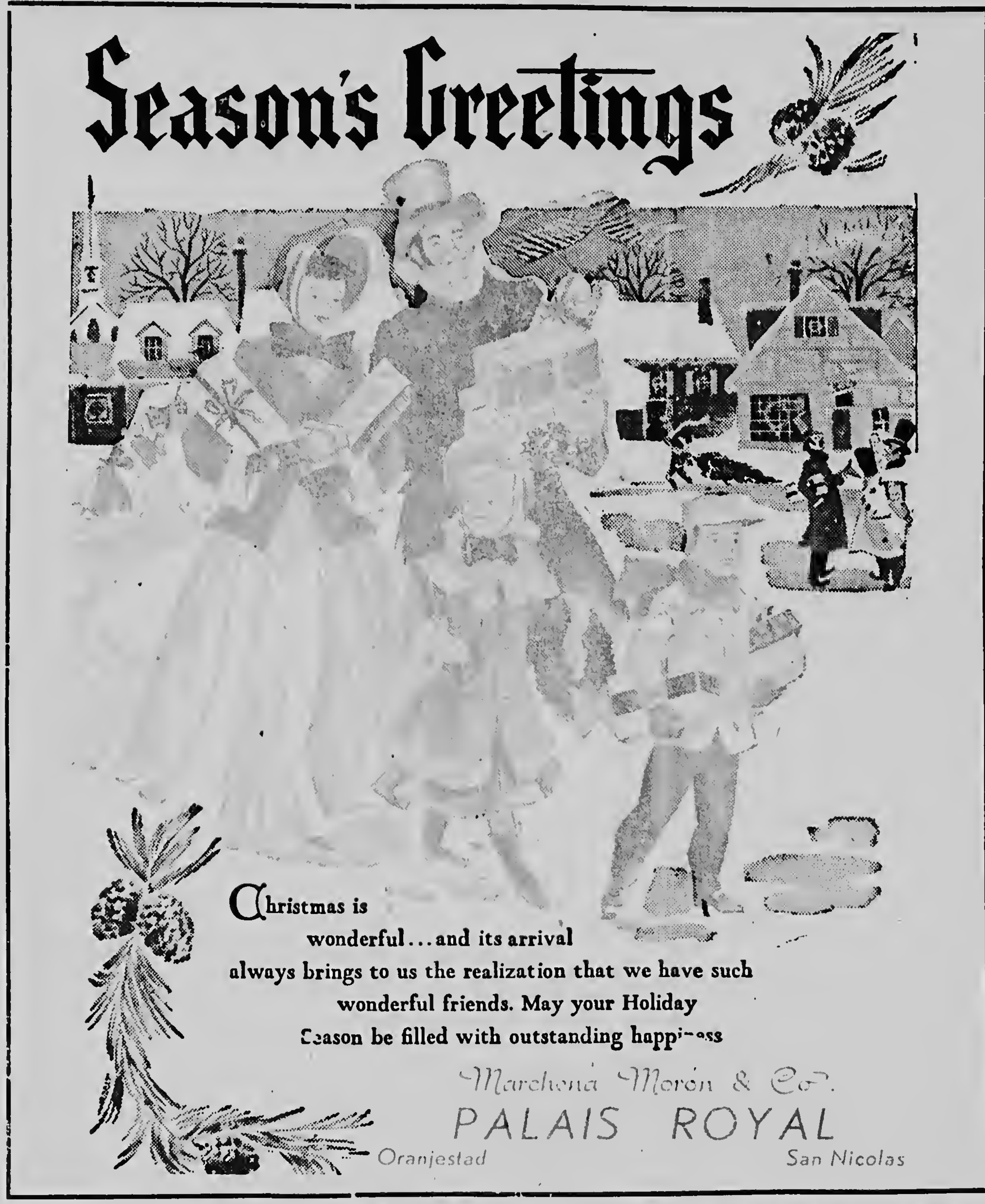
Gloria na Dios den Altisimo,
Y paz riba Mundo
Na hende di bon boluntad.

Y a socede ora cu Angelnan a bai for di nan na cielo,



cu e wardadornan a bisa otro: Larga nos bai anto na Bethlehem pa mira e cos, cu a socede y cu Senjor a participa nos. Y nan a bai pura y a haya Maria y Hosé cu e Ninjo, drumi den pesebre. Y ora cu nan a mire, nan a conta, loke tabata bisa na nan tocante di e Ninjo.

Y tur cu a tende a keda admira riba loke e wardadornan a bisa nan, ma Maria a warda tur e palabranan aki cordando nan den su corazon. Y e wardadornan a bolbe bai atrobe, glorificando y alabando Dios pa tur e cosnan cu nan a tende y mira manera tabata bisa na nan. (Lucas 2: 1-20).



BOEKEN VOOR KERSTMIS

EZELTJES VERTELDEN
Margaret Morrison.

Er sjokt een ezel door de straten van Jeruzalem. Zijn huid is grauw en vuil en de zware waterzakken klotsen tegen zijn magere ribben. Hij is oud en moe... maar eens was hij jong en mooi wit. Toen droeg hij het Kind en zijn moeder op hun moeilijke weg naar Egypte. O, veel weet hij daarvan te vertellen, 's avonds in de stal, als die nare, zware zakken van zijn moede rug zijn afgenomen, of op de Sabbath, wanneer hij met zijn oude vrienden ligt onder de olijf op de ezelweide. En allen weten ze wat, de ezeltjes, oude grauwe en jonge lichtgkleurde, de ezeltjes, die zo nauw betrokken waren bij het wel en wee van Christus, dat zij nu nog, na vele eeuwen, een zwart kruis dragen op de huid van hun rug.

„Ezeltjes vertelden"...... oude, mooie verhalen, van wondere dingen, in stille, diepe nachten......

„Ezeltjes vertelden"...... en kleine kinderen luisteren, en grote kinderen, en grote mensen. Allen luisteren met een even grote ontroering en allen, allen worden er rijker door......

Prijs C.fl. 3.70

WIJ WACHTEN OP HET KERSTKINDJE
M. Clarenbeek-Van Klaveren.

Dit boek is geschreven om kinderen de voorbereiding tot Kerstmis te laten beleven.

De tekst is gegroeid uit de praktijk van een eigen gezin. Wie het leest zal getroffen worden door de intieme sfeer, de warme gloed, die er van uitgaat en die de moeder verraadt temidden van haar eigen kinderen. - Honderden ouders en onderwijskrachten hebben vaak gezocht en verlangd naar een uitgestippelde lijn in dit deel van het Kerkelijk jaar. Er bestond niets in Nederland op dit gebied. Ook de Jeugdbeweging zal er plezier aan beleven. Prijs C.fl. 1.50

Deze boeken zijn verkrijgbaar bij de Aruba Boekhandel, Gebr. de Wit, Nassaustraat, Oranjestad, Tel. 1273.





Voor Uw Kerstdis, Mevrouw

Meer dan wanneer ook pleegt men rond Kerstmis speciale aandacht te besteden aan de dis. De tafels zullen vrolijk zijn versierd met hulsttakken en kaarsen en aan de maaltijden zal de uiterste zorg zijn besteed. Teneinde aan de wens van vele huismoeders tegemoet te komen, drukken wij hierbij twee zeer geliefde recepten af, welke werden verstrekt door mej. C. J. Wannee, vroeger lerares in koken en voedingsleer aan de Amsterdamse Huishoudschool.

Een heerlijke Kersttaart

Voor de taart zijn nodig: 250 g. bloem, 200 g. boter, 250 g. suiker, 5 eieren, 250 g. sultana-rozijnen, 100 g. sucade, 25 g. oranje-snippers, 100 g. amandelen, wat zout, 1 theelepel bakpoeder, geraspte schil van een citroen, wat melk.

Voor de garnering zijn nodig: 200 g. poedersuiker, 2 eiwitten, sap van een kwart citroen, sucade, rode kersjes, een kwart liter slagroom met suiker en wat zilveren pilletjes.

Ziezo, daar gaan we dan: roer de boter tot room, voeg er het zout en de geraspte citroenschil bij en één voor één de eieren. Roer elk ei er zolang doorheen, dat het zich volkomen met de boter heeft vermengd. Doe er dan om en om gezeefde bloem, vermengd met wat bakpoeder en de suiker bij. Roer net zolang in het beslag tot het dik, wit en luchtig geworden is. Voeg er zo nodig wat melk bij. Voeg tenslotte de gepelde, gemalen amandelen toe met de gesnipperde sucade en oranjesnippers, de rozijnen, die schoongemaakt en daarna gedroogd zijn.

Besmeer een ronde taartvorm met wat boter. Doe er het beslag in en bak de taart in een matig warme oven lichtbruin en gaar (2 à 2½ uur). Probeer of hij gaar is door er met een naald, vleespen of breinaald in te steken, die er dan droog moet uitkomen.

Stort de taart op een taartrooster en laat hem bekoelen. Strijk na bekoeling over de taart eiwitglazuur en spuit er figuurtjes op met slagroom, die stijfgeslagen is met wat suiker. Leg hier en daar een zilveren pilletje. Boots hulstblaadjes na door uit het donkere gedeelte van de sucade blaadjes te snijden en maak de rode besjes van rode kersjes.

Dat lekkere Kerstbrood

Hiervoor hebt u nodig: 350 g. bloem, 20 g. gist, 7½ g. zout, 1 ei, 2 dl. lauwe melk, 80 g. boter, 60 g. sucade, 35 g. amandelen, 75 g. rozijnen, 35 g. oranjesnippers, geraspte schil van een halve citroen, een half theelepeltje kaneel, 60 g. suiker. ....

De bereiding is vrij eenvoudig: maakt een brooddeeg van bloem, gist, zout, ei en melk. Laat het rijzen. Doe er dan de gewassen en gedroogde krenten en rozijnen door met de fijngesneden sucade, de gesnipperde amandelen en oranjesnippers, de gesmolten boter, de suiker, de kaneel, de geraspte citroenschil.

Doe het deeg in een ingevette broodvorm en laat het in een kom dichtgedekt vijf kwartier rijzen.

Bak het brood in de vorm, sla het plat voor een Kerstbrood en geef het de vorm van een ronde koek. Sla deze dubbel, maar zorg ervoor, dat de onderste helft groter is dan de bovenste. Druk het deeg goed aan. Laat het op een met boter besmeerd bakblik nog even dichtgedekt rijzen.

Bak het geheel en bestrooi het daarna met gezeefde poedersuiker. Strik er een rood lintje omheen en steek er een takje hulst tussen. Eet zeer smakelijk!









Het dagblad
De Arubaanse Courant
heeft
zich beijverd
zijn lezers
een zo aantrekkelijk mogelijk
Kerstnummer-1952
aan te bieden.
Dat
is reeds een Kertswens
op zichzelf —
maar
toch willen wij op
deze plaats
gaarne nog eens apart
al onze lezers,
adverteerders en vrienden
toewensen:
Een zeer gezegend Kerstfeest.

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE

TOEN JEZUS WERD GEBOREN

Er was geen huis, dat Hem ontving,
maar aan de hoge hemel hing
een heldre ster te schijnen,
want uit de hemel kwam Hij neer,
't Kind in de kribbe was de Heer
van groten en van kleinen.

En herders, rond hun vuur in 't veld,
werd door een Englenkoor gemeld
dat Jezus was geboren;
de grote koning van 't heelal
lag als een kindje in een stal
en wou hun toebehoren.

Wat gingen zij toen blij op weg,
en, als de engel 't had gezegd,
zo hebben zij 't gevonden:
de stal, de kribbe en het Kind,
waarin God heel de wereld mint
en weer geneest van zonden.

Dit Kind, dat uit de hemel kwam,
het was het zuivere offerlam,
dat droeg al onze pijnen;
en ieder hart dat Hem verwacht
zal in de donkere zondennacht
Z'n gouden ster zien schijnen.

Inge Lievaart.



Netty Faber-Meynen

HET KERSTFEEST VAN OLAF NILSON

IN een kleine havenstad in het Noorden van Zweden woont Olav Nilson. Met zijn moeder en de zusjes Ingrid en Britta, en Erik - het kleine broertje. Vader leeft niet meer. Die is voor een jaar of wat bij een storm op zee omgekomen. Nu is Olav moeders steun. Eerst werkte hij op het houtbedrijf. Maar dat beviel hem niet op de duur. Z'n hart zat niet in het hout, in dat dode hout. O nee, z'n hart trok naar de zee, telkens weer.

En daarom heeft hij net zolang gepraat en net zo lang z'n best gedaan tot hij eindelijk werk bij de schepen aan de haven gekregen heeft. Nu verdient hij een aardig weekloon. Moeder is er tevreden mee. En heimelijk is ze blij, dat hij er de laatste tijd niet meer naar taalt om naar zee te willen. Dat is wel eens anders geweest. Maar dan probeerde ze altijd om dat plan uit z'n hoofd te praten.

't Zou anders geen wonder zijn als er een zeeman in de jongen school. Hij lijkt in alles zo op z'n vader; dezelfde eerlijke, trouwhartige ogen en hetzelfde goede hart, maar ook dezelfde driftige, opbruisende natuur. Wat kunnen die ogen vlammen, als hij zich opwindt. Ja, precies zijn vader!

Maar naar zee? Nee, daar spreekt hij tegenwoordig niet meer over. Dat is voor moeder een hele geruststelling. En toch... als ze eens even in Olav's hart kon kijken, dan zou ze ontdekken, dat 't daar lang niet zo rustig is als zij wel denkt. Het werk bij de haven? O ja, dat doet hij omdat het z'n plicht is. Maar anders...... Moeder moest eens weten hoe er in zijn hart een stille hunkering is naar de grote, wijde zee; hoe sterk hij er naar verlangen kan om rond te zwalken op de deinende golven, om weg te trekken naar verre, vreemde landen, net als vader vroeger.

's Avonds op bed in het kleine kamertje, waar Erik al lang te slapen ligt, droomt hij dan dat dat alles eenmaal gebeuren zal, later. Wie weet, hoe spoedig misschien reeds. Als hij maar wist, dat moeder hem rustig liet gaan. Dan zou hij er ook wel over durven spreken. Nu is er altijd iets in moeders ogen, dat hem daarvan terughoudt. En toch zal het eenmaal moeten, dat is zeker, denkt hij bij zichzelf.

Eens ligt er in de haven een schip uit Amerika, een mooi groot passagiersschip, dat toeristen naar Zweden gebracht heeft. Olav kan er z'n ogen niet van af houden. Zie toch die twee grote schoorstenen eens: En dat mooie brede dek en die heldere, witgeverfde patrijspoorten! Tjong, als hij eens met zo'n schip mee mocht!......

Ongemerkt komt hij wat dichterbij. Nu kan hij door de patrijspoorten net in de hutten van de pasagiers kijken. Wat een mooie, kleine kamertjes zijn dat. En daar is de brug, waar de kapitein gewoonlijk staat. En ginds ontdekt hij de sloepen. Een matroos is bezig het dek te schrobben. Hij zingt er een vrolijk liedje bij......

Als hij thuis komt, vertelt hij opgetogen van het Amerikaanse schip. Moeder luistert met gespannen aandacht. En ze schrikt, als ze hem uit de grond van zijn hart hoort zeggen: „Ik wou, dat ik mee mocht naar Amerika!" Voor het eerst, na vele maanden, komt er een vage onrust in haar hart.

♠

Een paar dagen later.

't Is enkele weken voor Kerstmis.

Moeder Nilson doet haar stille bezigheden. Ze is een rustige vrouw; zo heel veel woorden gebruikt ze niet. Maar daarom is ze in gedachten des te meer bezig. Vanuit het voorhuis klinkt de jonge, heldere stem van Ingrid. Ze roept wat tegen iemand, die voorbij gaat. En haar lach schalt door het huis. Dan begint ze te zingen; Eerst een paar vrolijke versjes, dan een Kerstlied. Het brengt een glimlach op moeders gezicht. Ingrid verwacht nog zoveel van het leven - net als Olav.

Olav...... en nu zijn haar gedachten opeens weer bij haar jongen. Ginds, in een hoek van de kamer, staat z'n koffer, gepakt en wel. Daar net is hij er even uit gelopen om een paar vrienden te groeten, omdat hij straks als matroos vertrekken gaat.

Het is alles zo haastig in zijn werk gegaan. Gisteren, toen hij thuis kwam, zagen ze dadelijk aan z'n glundere ogen, dat er iets bijzonders was. Ja, dat was ook zo: hij ging varen. Hij had de kapitein van de „Göteborg" gesproken en die had hem gevraagd, of hij mee wilde, naar Zuid-Frankrijk. En dat was afgesproken, tenminste als moeder geen bezwaar had. Moeder moest hem maar laten gaan - met de Kerstdagen was hij weer thuis.

Olav is nog zo jong, negentien maar. Er zijn zoveel gevaren, zo schrikkelijk veel gevaren. En met welke kameraden zou hij in aanraking komen? Dan bukte moeder zich naar de onderste kastla en zocht een ogenblikje tussen een stapeltje oude boeken. Een klein Bijbeltje had ze te voorschijn gehaald en ze had het tussen Olav's kleren verborgen. Later had ze gezegd: „Ik heb een klein boekje in je koffer gedaan. Vergeet niet er in te lezen. En, jongen, beloof me één ding: verlaat de God van je ouders niet."

Dat had hij beloofd.

Er klinkt gerucht in het huis. Het stampen van voeten in de sneeuw, stemmen die naderbij komen. Olav is weer terug en hij brengt de jongste kinderen mee. Nog een paar uren resten hem en dan wordt het tijd om afscheid te nemen. 's Avonds moet hij aan boord zijn, want de volgende morgen in de vroegte vertrekt de „Göteborg".

♠

Ze staan alle vier bij de deur, als hij vertrekt. En ze wuiven hem net zo lang na tot hij om de hoek van de straat verdwenen is. Dan zet Olav de pas er in. Gelukkig, dat afscheid is achter de rug. Daar had hij toch nog wat moeite mee. Als hij maar eenmaal aan boord is, dan is hij dat wel gauw weer vergeten.



Als hij aan boord komt, staat de vervelende kwelgeest Sven Peterson bij de valreep; dat is eigenlijk de enige, die altijd de boel dwars zit. „Zo baby," begroet Sven de juist aankomende Olav. Olav mompelt een wedergroet en meldt zich dan bij de eerste stuurman. Een ogenblik later zoekt hij zijn kooi op.

De volgende morgen is hij al vroeg uit de veren. Om vier uur is hij present; er moet nog heel wat gebeuren voor het schip vertrekken kan. De toplichten moeten nog gecontroleerd worden, het dek moet nog geschrobd, de laadbomen vastgesjord. En zo zijn er nog enige karweitjes meer.

Als een kat klautert Olav in de mast. Hij is de vlugste van de matrozen; daarom moet hij dat werkje van die toplichten maar opknappen. En dan, het kompas moet ook nog worden gepoetst. Olav zingt er een vrolijk liedje bij, maar dan schreewt Sven Peterson, die aan het schrobben is, er met z'n krakende stem dwars tegen in, zodat de anderen beginnen te brullen van het lachen.

Olav zwijgt, zijn bloed kookt. Als die Sven zo begint......

Als alles gereed is, varen ze weg. De reis gaat eerst naar een grote Duitse havenstad. Daar moet ijzererts worden gleost en andere goederen voor Frankrijk moeten ingeladen worden. Een dag of drie blijven ze hier liggen. Er is werk genoeg aan boord en als ze klaar zijn 's avonds, gaan ze met elkaar de wal op, wie geen wacht heeft tenminste.

De tweede avond, als de anderen de stad in gaan, blijft Olav

(Vervolg op blz. 11)



OVER KERSTGANZEN EN RENDIEREN EN NOG WAT

Terwijl in de Zuidelijke landen van Europa het accent bij de Kerstversiering het meest is gevallen op de kerkelijke viering van het feest, werd het in de Noordelijker gelegen landen hoofdzakelijk in de huiselijke kring gevierd, en deze viering is altijd gepaard gegaan met het aanrichten van vaak enorme Kerstmaalijden waarbij menigmaal de gepaste soberheid uit het oog werd verloren. De Engelse Kerstmaaltijd was lange jaren ondenkbaar zonder de befaamde ossenstaartsoep, die gevolgd werd door een reusachtig stuk roastbeef, de „Baron de Boeuf", de gevulde kalkoen of Kerstgans en de plumpudding. De laatste werd en wordt nog steeds brandend opgedragen, dank zij de brandewijn, die over de loodzware gespikkelde kogel is uitgegoten. Het typisch-Engelse Kerstmenu is een beproeving voor menige maag, maar de traditie is ook wat waard en menig grapje in „Punch" werd en wordt jaarlijks gewijd aan de aandoenlijke trouw, die de aloude Kerstgerechten wordt bewezen, ongeacht wat moderne diëtisten daarvan zeggen.

In de Scandinavische landen bestaat het Kerstmaal veelal uit rijstepap, ham, kaas, gepeperde zoute vis en brood, terwijl in Nederland haze- of konijnenbout bij voorkeur op tafel wordt gebracht en men de traditionele Kerstkrans van boterlettergebak met spijs ook niet graag mist. De Kerstman, naneef van Sinterklaas, vult in vele Noord-Europese landen niet de schoen maar de kous der brave kinderen. Zijn rijdier is niet de schimmel, maar het rendier, dat zijn slede trekt: hij komt niet uit Spanje maar uit het hoge Noorden. Vooral in Amerika is hij enorm populair. De post in de U.S. verstuurt duizenden kinderbriefjes gericht aan „Kris Kringle", zoals de Kerstman wordt genoemd en men kan hem in de Kerstdagen vinden in alle grote warenhuizen, waar hij o.m. zitting houdt om de ouders van klein grut te adviseren bij hun speelgoedinkopen. Tot de oudste gebruiken van de Kersttijd behoort het zingen der Kerstliederen, waarmee men uitdrukking gaf aan de vreugde over de geboorte van het Kerstkind. Heel dikwijls gingen aan dit zingen ook rondedansen gepaard, die niet altijd in overeenstemming waren met de heiligheid van het feest. Zo vertelt een legende uit het jaar 1013 hoe 'n zekere priester Robert, die in de omstreken van Keulen de Kerstmis celebreerde, een aantal van deze zangers en dansers, jongelui, die in uitgelaten stemming verkeerden en die zich aanstelden als dollen op het kerkhof bij zijn kerk, bezwoer hun wild geraas te staken. Toen zij niet gehoorzaamden, verzekerde Robert hen dat ze dan zouden moeten door dansen en zingen, zonder ooit te kunnen ophouden. En aldus gebeurde. De aartsbisschop van Keulen moest er aan te pas komen om hen te bevrijden; enige jonge meisjes bezweken aan de escapade en anderen hadden drie dagen en nachten nodig om weer bij te komen. Want het is alle eeuwen door zó geweest, dat de Kerstviering in wezen twee kanten heeft: een godsdienstige, maar ook een zeer aardse, en bij de laatste wilde de mens zijn vreugde over de weerkeer van het licht op aarde, gelijk dit reeds uit verre, heidense tijden tot hem kwam, ui[illegible] zo goed of kwaad als hij da[illegible]ko[illegible]



HET KERSTFEEST VAN OLAV NILSON

(Vervolg van pag. 9)

achter. Om tien uur moet hij wacht lopen en voor die tijd wil hij een brief schrijven naar huis. Daar heeft niemand iets mee te maken. De koksmaat, met wie hij nogal goede vrienden is, tracht hem over te halen: hij kan toch wel meegaan, er is immers nog tijd genoeg, zij zullen wel zorgen, dat hij om tien uur aan boord is. Maar Olav gaat niet; hij schrijft een lange brief, waarin hij vertelt van de reis en van z'n werk en van de grote stad, waar hij op 't ogenblik is.

Voor Britta heeft hij al wat moois gekocht en voor Erik ook. Nee, hij schrijft niet wat! Dat moet maar een verrassing blijven. Voor moeder en Ingrid zal hij iets uit Frankrijk meebrengen. Daar varen ze overmorgen naar toe.

Ziezo - de brief is klaar. Hij kan hem nog net posten, voordat om tien uur z'n wachttijd begint.

♠

De derde avond in die Duitse havenstad ging het mis tussen Olav Nilson en Sven Peterson. Ze waren met een groep vrinden terecht gekomen in een café en daar was Sven op zijn bekende eigenwijze manier gaan vertellen over wat hij allemaal wel meegemaakt had. Op zee en aan de wal. Olav stelt voor, dat ze weg gaan, naar een andere plaats waar het warm is. Maar Sven ziet daarin een belediging en begint on Olav te schelden. Sven raast tenslotte, weet niet meer hoe hij Olav kan kwetsen en raakt opeens een tere plek aan: hij begint te spotten met z'n geloof en met de Bijbel.

Olav is niet bang. Fier staat hij tegenover de spotter. Doch hij voelt hoe het bloed door zijn aderen stuwt. Al die tijd heeft hij zich stil gehouden. Nu raakt zijn geduld ten einde.

„Pas op, kerel", waarschuwt hij, „ik heb jou geen haar in de weg gelegd; pas op, dat je me niet aanraakt. Dan ben je nog niet gelukkig."

Sven stoort zich niet aan die waarschuwing. Nog feller klinkt z'n spot. En nog dichter nadert hij Olav. De anderen trachten de ruzie te sussen; de oudste matroos komt tussenbeide en probeert hen van elkander te scheiden met rustige, verstandige woorden. Maar 't helpt niet. Al krijsender klinkt Svens schorre stem. En al dichter naderen ze elkaar. Dan is het Sven die zich plotseling op Olav stort met lage ,verwijtende woorden.

Als twee vechtende honden rollen ze om en over elkaar over de straat. Hun handen slaan en beuken. Hun adem gaat snel en hijgend. En dan raakt Olav onder. Plotseling voelt hij hoe Sven zijn beide knieën neerbeukt op z'n borst en hoe een schrijnende pijn daarop z'n hele lichaam doortrekt. Dat maakt hem buiten zichzelf van woede .Hij weet niet meer wat hij doet......

♠

Olav is weggeijld, straat in, straat uit, al maar verder, steeds verder van die vreselijke plaats. En nu loopt hij hier alleen in een vreemde stad, terwijl de angst en de pijn hem half waanzinnig maken. In een portiek van een huis blijft hij eindelijk een ogenblik staan. Hij kan niet meer. Op de stoep laat hij zich neervallen, het hoofd steunend in de handen.

Even later dwaalt hij weer verder, straat in, straat uit, zich angstig verbergend bij ieder gerucht. Maar dan blijft hij plotseling staan. Wat is dat? Ziet hij dat goed. Vergist hij zich niet? Hij knijpt z'n ogen tot spleten om in de duisternis beter te kunnen zien. En z'n stap verhaast zich wat. Nu hoort hij het huidelijk: het klotsen van water. Nee, hij vergist zich niet, hij is bij de haven.

De veilige haven? Och wat! De „Göteborg" heeft immers voor

(Vervolg op pag. 16)

KERSTFEEST IN DE OUDHEID

Vele heidense gebruiken zijn blijven hangen in huidige Kerstviering

HET verwondert ons volstrekt niet, zo sehrijft F. W. Drijver in „Folklore", dat wij bij versehillende volken uit vroeger en later tijd de gewoonte aantreffen in de laatste dagen van het jaar een groot feest te vieren, ook omdat zij er nu tijd voor hadden, daar in het hartje van de winter toch alle werk stil lag. De aanleiding tot die feestviering was de blijdsehap over het korter en korter worden der dagen en het begin van een nieuw tijdperk, waarin alles weer groeien ging.

Zo vierde b.v. het oude Romeinse volk eeuwen voor onze jaartelling de zogenaamde „Saturnalia", waaronder te verstaan is het feest ter ere van Saturnus, de godheid onder wiens bescherming men geloofde dat de akkerbouw stond en die het zaad in de grond deed ontkiemen. Op dit feest, dat enige dagen duurde en waarbij het, zoals wij dat noemen, niet weinig „heidens" toeging, gaf men elkaar geschenken en vermaakte zich met allerlei spelen, terwijl de slaven met hun meesters aan een gemeenschappelijke dis aanzaten.

Ook de Germanen vierden de „geboortedag van de nieuwe zon" of het „zonnewende-feest" in de donkerste dagen van het jaar, reden waarom het ook wel „midwinterfeest" werd genoemd. Dit feest werd gedurende twaalf naehten gevierd; het was gewijd aan Wodan, de hemelgod en sehenker van alle goede gaven, de god der vruchtbaarheid, wien ter ere men offers braeht, en eindigde met de „Dertiendag", zoals o.m. in Vlaamse almanakken de Driekoningendag nog wordt genoemd.

Joelfeest

Er zijn nog wel enkele dorpen in Nederland, waar in het laatst van het jaar die Wodan - van wie de heidense voorouders geloofden, dat hij op zijn sehimmel „Sleipnir" door de lucht reed - rondrijdt, dat wil zeggen dat een of ander jongen, in een wit laken gehuld, quasi rijdt op een in hout uitgesneden paardenkop, welke op een stok bevestigd is.

Dat midwinterfeest droeg bij de Germanen de naam „Jul" of „Joel" van welk woord de betekenis niet precies bekend is. Sommigen beweren, dat het overeenkomt met ons woord „plezier" en anderen menen dat het ons „wiel" of „rad" beduidt, het laatste naar de vorm der zon of anders ontleend aan de zonnewagen.

Dat het Kerstfeest in de plaats is gekomen van het oude natuurfeest kunnen we nog bespeuren aan versehillende feestgebruiken, die hier en daar in zwang zijn, zoals het blazen op de hoorn en 't luiden der klokken. En wanneer wij in de etalages of uitstallingen rode kapjes om de liehten zien en versieringen van rood papier of lint, waarom anders zou juist die kleur gekozen zijn omdat het de kleur van de zon is? Denkt u maar eens aan morgen- en avondrood.

Hulst en mistletoe

Ook wordt bij de versiering op Kerstfeest zoveel mogelijk gebruik gemaakt van hulsttakken. De altijd groene blaadjes zijn het zinnebeeld van het weer groen worden van bomen en velden na de dorre winter en de rode besjes, wat die beduiden, behoeven we u na het zojuist gestelde niet meer te zeggen. Nu wij over hulst spreken moeten wij ook nog iets zeggen over mistletoe, welke in Engeland zulk 'n voorname rol speelt en nergens ontbreekt op het Kerstfeest. Bij ons heet de plant „marentak", waarvan de wetensehappelijke naam „viseum heukels" of „witte mistel" is. Die plant is een parasiet of woekerplant, dat wil zeggen, dat zij groeit op verschillende soorten bomen, uit welke zij door middel van boor- of zuigwortels de sappen trekt, die zij voor haar groei nodig heeft.



De zogenaamde „lijmetende lijster" is oorzaak, dat de mistel, welke o.m. veel op appel- en perenbomen voorkomt, zo zorgvuldig wordt aangekweekt. Deze vogel is bijzonder belust op de besjes van deze plant of liever op de lijmaehtige stof ervan, terwijl hij de harde zaadjes, welke aan zijn snavel kleven, afstrijkt aan de tak van een of andere boom, met gevolg dat daarop een mistel door hem gezaaid wordt. De misteil, welke de Kelten „al heil" noemden, wordt in Engeland nog steeds als een gelukaanbrengende plant besehouwd. Zij werd vanouds als een geneesmiddel tegen velerlei kwalen aangewend en men geloofde, dat zij toverkracht bezat. De Nederlandse benaming „maretak" betekent dan ook zoveel als „tovertak".

Kerstblok

Van hoe grote betekenis deze plant bij de oude Kelten werd geaeht, blijkt wel uit de eerbied met welke men haar behandelde wanneer de Druïden of priesters haar op de 6e dag na de eerste nieuwe maan van het jaar in de bossen gingen plukken, terwijl jongens en meisjes hen onder snarenspel en zang begeleidden. In lange, witte gewaden gehuld beklommen zij de eik op welke een „marentak" door hen was ontdekt, sneden de plant met een sikkel af, waarna zij opgevangen werd in een laken, daar het als een ramp besehouwd werd indien zij op de grond zou vallen en daar verontreinigd zou worden. Zij, die met de aarde in aanraking waren geweest, zouden aanstonds hun toverkraeht verliezen.

Een voorname plaats wordt, niet in 't minst in Engeland, bij de Kerstviering ingenomen door het „Julblok", of, zoals het in Nederland wordt genoemd, 't „Kerstblok" of „Kerststobbe". Op 't platteland kon men in oude tijden met Kerstmis soms een knoteik, welke voor enige dagen brandstof opleverde, aan de haard zien liggen, waar hij door een paard naar toe was gesleept, hetgeen gemakkelijk kon gebeuren, omdat zo'n boerenhuis woning en tegelijk stal was. Waar het wat deftiger toeging ,werd het Kerstblok feestelijk binnengebraeht, nadat de leider van het feest erop plaats genomen had.

Lekker eten

Bij elke feestviering behoort 'n smulpartij. Welnu, in Engeland en Duitsland bestaat in menig gezin de hoofdsehotel op de feestdis uit een versierde zwijnskop, welke niet zelden onder begeleiding van muziek en zang wordt binnengebraeht. Waarom juist een varkenskop? Wel, omdat bij de heidenen het varken was gewijd aan Frey, de god van zonnesehijn en vruchtbaarheid. Wat dit laatste betreft, zij wordt bevorderd door het omwerken van de grond en nu is wel eens beweerd, dat de mensen van het varken, dat met zijn snuit almaar in de aarde wroet, het spitten en ploegen geleerd zou hebben - een bewering, waaraan maar niet al te veel waarde gehecht moet worden.

Intussen kunt u omstreeks Kerstmis bij de banketbakker Frey's varken, van marsepein nagemaakt, in overvloed uitgestald zien. Als wij er voorts nog even de aandacht op hebben gevestigd, dat ons Kerstbrood niet anders is dan de oude offerkoek en onze Kerstkrans de zonnering of zonnesehijf verbeeldt, dan stappen we van al die lekkernijen af om over heel wat anders te praten, dat niets met het oude heidendom te maken heeft.

Kerstkribbe

Zo rond de Kerstdagen ziet men overal dezelfde afbeeldingen, welke Bethlehem's stal voorstellen met het Kindje in de kribbe, terwijl natuurlijk Jozef en Maria niet ontbreken en meestal ook de herders en Oosterse wijzen aanwezig zijn. Meestal zien we zelfs os en ezel niet ver van de kribbe staan en het is soms alsof zij met hun adem het Kindje warmte willen toeblazen in de koude winternacht.

Als u ooit eens mocht komen in het museum in de Duitse stad Muenehen, mag u zeker niet verzuimen daar de grote en bijzonder mooie verzameling van Kerstkribben te gaan zien. De ene is al kunstiger bewerkt dan de andere. Naar men zegt zou Franeiseus van Assisi het eerst op de gedaehte zijn gekomen het verhaal van Jezus' geboorte op deze wijze uit te beel-



den. Men zegt, dat hij in het jaar 1223, toen hij in het klooster was dat op een berg bij de stad Assisi stond, op de gedachte kwam in de rots de stal van Bethlehem na te maken met de kribbe erin, terwijl ook os en ezel er een plaats kregen. Toen kwamen in de Kerstnacht de bewoners uit de omtrek in groten getale naar de grot om daar het Kerstfeest te vieren.



De Kerstboom

Hoe is men er eigenijk toe gekomen op het feest van Jezus' geboorte een spar of den op te stellen, te versieren en te verlichten? U kent misschien wel het verhaal van hetgeen omstreeks het jaar 725 bij Geismar in Saksen gebeurd zou zijn? De Christenprediker Winfried zou daar een troep woeste mannen ontmoet hebben, die aan de heidense dondergod Thor een kind ten offer wilden brengen bij de aan die godheid gewijde eik.

Winfried - algemeen bekend onder zijn bijnaam „Bonifacius" hetgeen „weldoener" betekent - redde het kind, hakte de boom tot verbazing der omstanders om en bouwde er een christenkapel. De legende verhaalt, dat op de plek waar de eik stond, zich een jonge sparreboom verhief. Toen zou Winfried deze woorden gesproken hebben: „Van nu af aan zal de spar, welke met zijn takken naar de hemel wijst, een heilige boom zijn!"

Of dit verhaal nu waar is of niet, wij leren eruit dat de oude heidense volken ook aan bomen goddelijke eer bewezen, van welke „boomverering" onze Kerstboom nog altijd een overblijfsel is. En vooral een boom welke altijd groen is paste bij het midwinterfeest, dat immers gevierd werd uit blijdschap over het eindigen van de winter en het daarna weer groen worden van bos en veld.

De gewoonte van het opstellen van een Kerstboom is ontstaan in Duitsland. In geschriften uit de zestiende eeuw wordt er reeds melding van gemaakt, terwijl men eerst later op de gedachte kwam de boom ook te verlichten. Intussen zijn nog lang niet alle mensen ingenomen met het gebruik om rond de Kerstboom vruchten en lekkernijen te leggen; sommigen zijn er zelfs heftig tegen te keer gegaan, omdat het heidens is, evenals het zingen bij een Kerstboom.

Maar die mensen moeten dan ook nooit Kerstbrood eten, want - zoals we al zeiden - het is eigenlijk niet anders dan de oude heidense offerkoek, waaraan een christelijke naam werd gegeven. We geloven niet, dat iemand het om zijn heidense afkomst op zijn bord laat liggen.... .!







HET KERSTFEEST VAN OLAV NILSON

(Vervolg van pag. 11)

hem geen plaats meer. De kapitein, z'n kameraden, nooit durft hij ze meer onder de ogen te komen......

Dan gaat er bliksemsnel een gedachte door zijn hoofd, eerst vaag en vluchtig, tot ze al vastere vorm aanneemt. Ginds ligt een schip, dat morgen in de vroegte naar Amerika vertrekt; dat heeft hij toevallig gehoord. Daar zal hij heengaan. En daarop zal hij zich trachten te verbergen. En wat er dan verder met hem gebeurt, is hem voor het ogenblik onverschillig. Als hij maar weg is, weg uit deze vreemde stad. Als er maar e eneinde komt aan dit angstig dwalen.

Zo nadert hij de kade, die daar stil en verlaten ligt in het nachtelijk donker. Ergens klinkt de stap van een eenzame wacht op de kade, een hol en doordringend geluid in de stilte. Olav blijft staan, z'n lichaam zo dicht mogelijk tegen de muur van de loods aangedrukt. Aan boord van het Amerikaanse schip slaapt de bemanning; alles is stil. Op de tast grijpt hij de touwen waarmee het schip ligt vastgemeerd en met handen en voeten werkt hij zich over de railing heen.

Hij is er. Goddank, hij is er! Trillend van inspanning zakt hij neer op het dek. Hij kan niet meer. 't Is alsof iemand met scherpe messen dwars door z'n borst steekt.

♠

Het duurt maar even, dan is Olav weggezonken in een diepe slaap. Zo groot is z'n vermoeidheid dat hij niet hoort hoe er in de vroege morgen beweging komt in het schip. Matrozen lopen heen en weer, bevelen worden gegeven, er is gepraat, geroep en geschreeuw. De trossen worden losgemaakt. De stoomfluit laat drie lange, schrille stoten horen en na enkele ogenblikken vaart het schip de haven uit.

Het is reeds in de middag als Olav ontwaakt. Half slapend nog en niet wetend waar hij zich bevindt, kijkt hij om zich heen in de donkerte. Door wat spleten en kieren dringt het daglicht naar binnen, zodat hij vaag enkele voorwerpen onderscheiden kan. Verwonderd kijkt hij rond. Hij is zo koud en 't is net of al z'n ledematen verstijfd zijn. Waar is hij toch? En hoe laat is het? Hij moet immers wacht lopen...! Waarom hebben ze hem niet gewekt? O wee, als hij te laat is...

Met een sprong wil hij opspringen. Maar kreunend laat hij zich weer neervallen. Hij kan niet overeind komen. Een scheurende pijn trekt door z'n lichaam. En dan is er plotseling de herinnering. „Göteborg" - Duitse stad - vechtpartij met Sven Peterson - vlucht naar Amerikaans schip - slaap.. hij moet in een der ruimen gestort zijn.... O, wat een vreselijke pijnen... Olav ziet niets meer, denkt niets meer, voelt niets meer...

♠

Olav is naar een der grote ziekenhuizen in Rotterdam gebracht. De boot ging niet rechtstreeks naar Amerika, maar moest in de grote Hollandse havenstad laden en lossen. Het geheimzinnige geval is spoedig bekend bij de doktoren en de hoofdverpleegsters. De dokter, die Olav onderzoekt, ontdekt, dat er een paar van z'n ribben gebroken zijn; een paar andere zijn gekneusd.

Arme kerel! denkt hij. Wat is er met je gebeurd. Een ongeluk? Een vechtpartij? De jongen is uitgeput van pijn en angst. Dat staat duidelijk op z'n gezicht te lezen. En hij heeft flinke koorts ook. Maar dat niemand hem aan het praten kan krijgen, dat is een vreemd geval. De dokter heeft 't in het Engels geprobeerd en in het Duits en een van z'n collega's in het Frans. Maar de jongen bleef zwijgen.

„Wat moeten we beginnen?" vroeg de directrice. „Zoiets heb ik nog nooit beleefd. Weet u er raad op?"

De dokter staat een ogenblik in gedachten. „Nee, maar leg de jongen in ieder geval niet op zaal. En laat er vannacht bij hem gewaakt worden. Je kunt nooit weten." De dokter vertrekt. En Olav wordt op een ziekenwagen weggevoerd.

♠

Nu ligt hij op een schoon, fris bed in een kleine kamer met heldere, witte muren. Een verpleegster is bij hem. Ze heeft hem juist wat te drinken gegeven. En hij heeft gedronken met grote, gulzige teugen. Nu is ze bezig de koorts op te nemen; ze houdt zijn pols vast en kijkt hem daarbij vriendelijk aan.

Hij volgt al haar bewegingen. Hij ziet, hoe ze op de thermometer staart en hoe ze daarna het licht wat tempert en hem nog 'ns zorgvuldig toedekt. O, hij zou zo graag willen vragen: „Waar ben ik toch? Waar hebben ze me gebracht?" Dat hij in een ziekenhuis is heeft hij nu wel begrepen, en dat hij niet meer in Duitsland is, weet hij ook. Maar in welk land is hij dan? In Engeland? In Frankrijk?... Hij weet het niet.

En dan dwalen zijn gedachten naar huis. Z'n moeder moest eens weten, dat hij hier ligt. Nu worden zijn ogen vochtig; hij schrikt er zelf van. Tranen? Maar hij is toch immers een kerel? Met geweld beheerst hij zich. En dan gaat hij rustig liggen denken met gesloten ogen.

Wat zal er moeten gebeuren als hij beter wordt? Terug gaan naar zijn land? Dat nooit. Hij durft niemand meer onder de ogen te komen. Z'n moeder ook niet. Dat is wel heel erg, als hij haar nooit meer zien zal, maar het kan niet anders. Hij zal haar schrijven. Ja, hij zal haar alles vertellen, zodra hij in Amerika is. Want daar wil hij toch naar toe, vast en zeker. Als hij beter is, zal hij zich laten aanmonsteren op een Amerikaans schip. Op het zeemanskantoor zullen ze hem misschien wel verstaan

En als ze naar zijn papieren vragen en informeren hoe hij hier gekomen is, dan zal hij zeggen, dat hij per ongeluk op een verkeerd

schip is terecht gekomen en zo hier is aangeland. In elk geval zal hij wel iets verzinnen. Maar hij wil naar Amerika - dat staat vast. Daar soest hij nog een beetje over na en dan zakt hij langzaam weg in een rustige slaap...

♠

De volgende morgen is de dokter al vroeg bij Olav. Hij heeft z'n vriend meegebracht; die zal het eens proberen met Russisch en Esperanto. Maar ook dit bezoek loopt op een teleurstelling uit. Olav blijft onbewogen liggen. Hij begrijpt die mensen toch niet. Ze moesten hem nu maar met rust laten: al die vreemde gezichten hinderen hem.

Dan komt er bericht, dat een van de jongere zusters zich herinnert voor enkele maanden een oude zeeman te hebben verpleegd. De man had zo ongeveer de hele wereld bereisd en sprak verscheidene talen. Als ze die eens naar het ziekenhuis haalden! In de boeken kan gemakkelijk het adres worden gevonden.

En zo gebeurt het, dat een paar dagen later een grote, forse zeeman Olav's kamer binnenstapt. Een echte zeerob, met een bruin, verweerd gezicht. Zwijgend zet hij zich naast Olav's bed en kijkt hem rustig enkele ogenblikken aan.

En Olav? Komt het door die trouwhartige ogen? Of door dat verweerde, doorgroefde gelaat? Hij weet het niet. Maar het is alsof hij naar die man toegetrokken wordt, of iemand hem influistert: „Deze man begrijpt je, aan hem kun je alles vertellen."

De zeeman heeft de jonge patiënt aandachtig beschouwd en komt tot de conclusie: het moet een Noor of een Zweed zijn. Of misschien ook een Deen. Laat hij maar eens met Zweeds beginnen: „Hoe kom je hier in Holland?"

En nu is het, of er een electrische schok door de jongen heengaat. Ondanks de pijn richt hij zich overeind en grijpt de zeeman bij de hand. Hij wil iets zeggen, maar hij kan het niet. Hij stoot alleen wat klanken uit. Als hij wat rustiger wordt, begint de zeeman rustig met hem te praten.

♠

Kerstmorgen.

Als het daglicht in zijn kamer staat, ontwaakt Olav. Als hij terugdenkt aan de vorige dag wordt het warm in zijn hart. Hij heeft verscheidene dagen met de oude zeeman gesproken en tenslotte heeft hij de vraag gesteld die hem al zo lang op de lippen brandde: „Vertel alles aan mijn moeder, wilt u? En schrijf haar, dat ik op weg was naar Amerika om God en de mensen te ontvluchten. Maar dat ik terugkeer, zodra ik genezen ben."

Binnen een week was er een lange, blijde brief van een gelukkige moeder. Na een lange tijd van spanning was er vreugde en dankbaarheid. Ook om Sven Peterson; die was wel erg gekwetst, maar kon in ieder geval genezen.

Olav is nu kalm. Hij kijkt om zich heen. Z'n kamer is getooid met hulst en dennegroen en lange slingers glinsterend engelenhaar. Aan de lamp hangt een rode Kerstklok en hier en daar staan kaarsjes, die vanavond zullen branden. De zuster heeft heel wat gedaan, terwijl hij lag te slapen.

Dan hoort hij hoe over de stad de Kerstklokken beginnen te luiden. Dat brengt opnieuw herinneringen bij hem boven. Maar hij wordt er niet droefgeestig van; hoewel hij toch aan huis moet denken. Hoe zou moeder het Kerstfeest vieren nu hij er niet is? Maar gelukkig weet ze nu toch alles. Zouden de zusjes verdriet om hem hebben? En Erik? Ach, die kleine jongen......

♠

Het is al ver in de middag als de zuster bij hem komt en hem beduidt, dat er iets bijzonders gebeuren gaat. Z'n ledikant wordt wat verschoven. De deur van z'n kamer wordt opengezet. Er komt beweging op de gang.

En even later klinken er stemmen, heldere, zuivere vrouwenstemmen: de zusters, die Kerstliederen zingen. Het zijn onbekende verzen voor Olav, doch hij luistert ernaar en voor het ogenblik is hij alles vergeten.

En als het lied al lang uit is, als de zusters weer heengegaan zijn, en als de deur gesloten is, dan klinkt het nog na in zijn oren: „Die millioenen eens zaligen zal"... En nu ziet hij zichzelf weer dicht bij moeder, terwijl ze hem uit de kerkelijke geschiedenis vertelt. Nu hoort hij weer, hoe ze hem z'n eerste gebedje leerde. Hij herinnert zich vaders ernstige woorden toen hij hem waarschuwde voor verkeerde kameraden.

Daar is opeens moeders stem, toen hij gereed stond om te vertrekken: „Verlaat de God van je ouders niet..."

En dan is er de oude zeeman, die hem weer op eigen terrein voerde...

♠

Dan keert Olav terug naar zijn land. Waar hij moet boeten voor zijn schuld, al is zijn straf niet zwaar, omdat Sven Peterson de waarheid vertelt en de kameraden medegetuigen zijn. En dan begint hij een nieuw leven als matroos op de „Göteborg".

Zolang de oude zeeman in Rotterdam leeft, schrijft Olav hem ieder jaar met Kerstmis een brief. Dan leven ze samen weer in herinneringen.

Nimmer kan hij Nederland vergeten. Want daar, in het kleine land aan de zee, daar heeft Olav voor het eerst waarlijk Kerstfeest gevierd.



De herdertjes la




gen bij nachte . . .


e. Ze
en Daar
le Van
en In
la.gen bij nacht in het
scho.ten drie stra.len door.
oot.moed en lief.lij ke
't need.ri . ge stal.le.tje
veld, Ze
een Een
vreugd. De
kwaamt, Ach,
had.den de schaap.jes ge
straal uit het krib.je be
kind.je der men.schen ge
gij hebt de we.reld be
teld Daar
neen, Toen
neucht De
schaamd Gij
lie.de.ren vloei.end en
viel op het kin.de.ken
schaap.jes aan d'En.ge.len
mach.tig.sten vij.and te
klaar, De
teer, Zij
schaar, Wij
slaan, De
Liep
En
Wij
Kan
te.gen het nieu.we
kniel.den bij Je.zus
wach.ten het nieu we
we.reld noch hel weer
jaar
neer
jaar
staan

Hij schuwt de Vrede niet...



Hij schuwt de Vrede niet -
die met pistolen
en geweren en kanonnen
voor Recht en Vrijheid strijdt.
Hij is niet bang.

De oorlog met d'oneindige wreedheid.
met zijn doden en zijn gekwetsten
doet de strijder niets.
Hij is niet bang -
zegt hij......

Maar in d'adempauze tussen twee slagen
zoekt hij de stilte
en bidt hij vurig en dan schreit hij,
omdat de wereld niet anders is.

Hij schuwt de Vrede niet -
die op de heuvel het Kruis zoekt.
Hij doodt en pijnigt dag aan dag -
Snakt toch naar 't eind van de strijd...



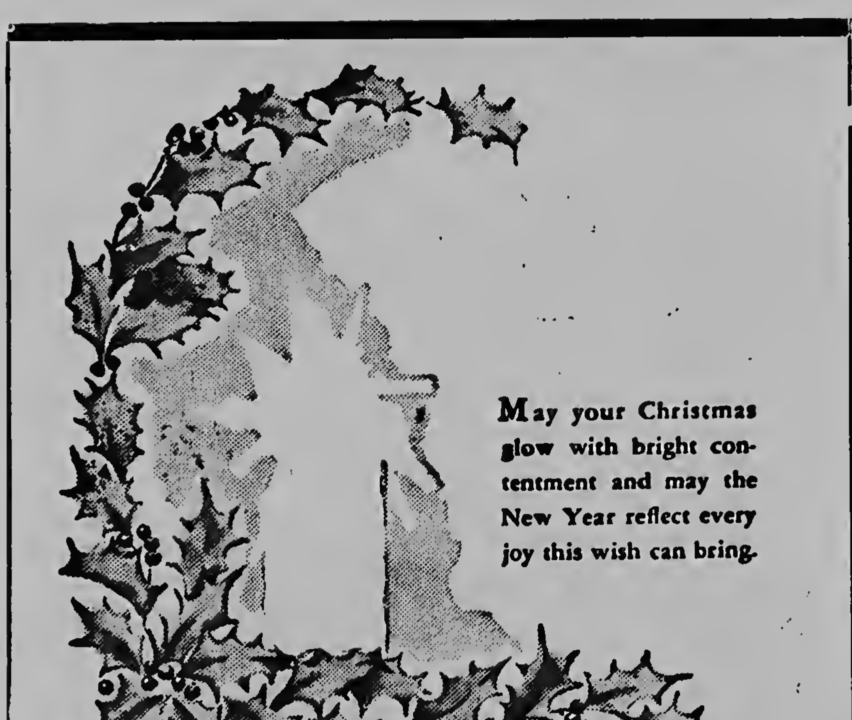


With best wishes for the Holiday Season



S. E. L. Maduro & Sons (Aruba) Inc.


To all our friends and neighbors we give voice
to greetings in the true Christmas tradition.
With them go our very best wishes for a happy holiday...
full of joy and peace, good health and contentment.


May your Christmas glow with bright contentment and may the New Year reflect every joy this wish can bring.



Een flinke order van het Kerstmannetje

Er was eens, zo wil het verhaal, iemand, die kerstboomartikelen wilde gaan maken, omdat hij dacht daarmee een behoorlijke duit te kunnen verdienen. Hij kocht katoen en wat zilverband en op een goede middag zette hij een aantal meisjes aan het werk om het zilverband in kleine stukjes te knippen en deze duizenden stukjes één voor één aan lange katoenen draden te bevestigen. Nadat de meisjes verschillende uren ijverig hadden gewerkt, hadden zij echter slechts een paar meter slinger gereed. De kwaliteit was bovendien zo slecht, dat ongetwijfeld niemand deze slinger in zijn kerstboom zou willen hangen. De fabrikant was trouwens zo wijs om zijn plannen maar te laten varen.

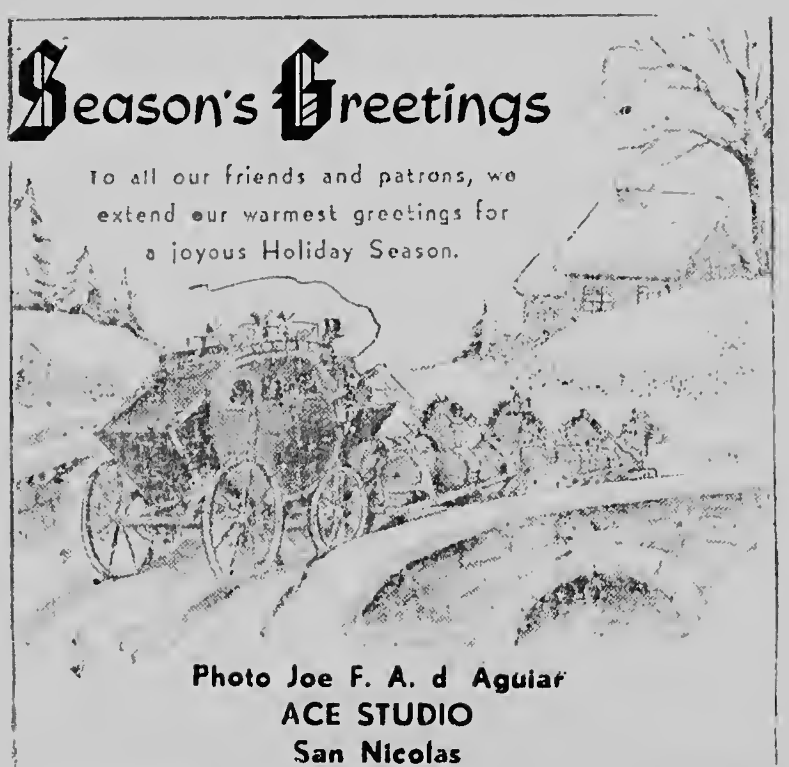
En dat is begrijpelijk, want zo eenvoudig is de fabricage van kerstboomversiering dan ook niet. Het is zelfs zo ingewikkeld, dat er in de Benelux-landen slechts één fabriek is, die slingers, sterren, ballen en wat dies meer zij voor de kerstboom vervaardigt. Dat is de Fabriek van Massa Artikelen te Amsterdam.

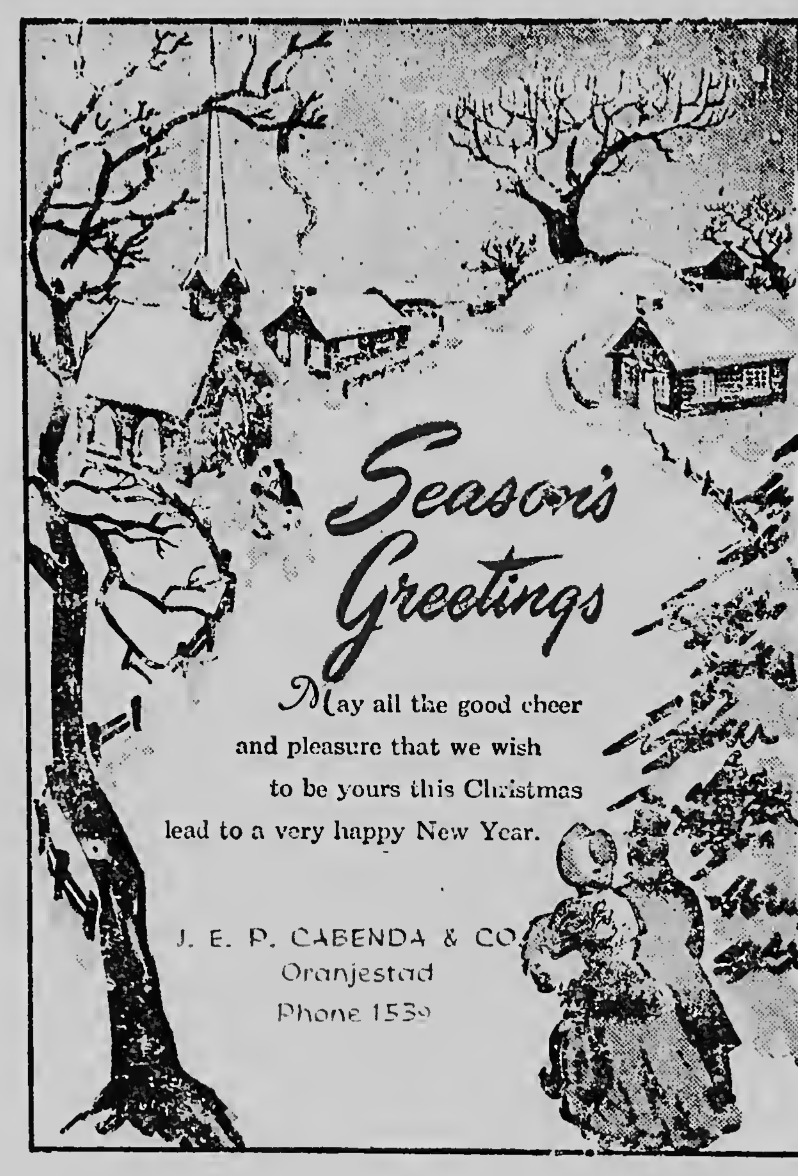
Het geheim zit, kortweg gezegd in de machines. Europa telt slechts enkele fabrieken, die deze producten maken. Zij werken allen met machines, die in eigen bedrijf ontworpen en zo mogelijk gebouwd zijn. Geen fabrikant komt op het idee, om deze, voor zijn bedrijf zo kostbare schatten te verkopen. Toen men in Amsterdam in 1935 met het maken van de slingers begon, werd er gestart met machines en personeel van een in Duitsland overgenomen bedrijf. Eerst later, toen men voldoende ervaring had opgedaan, kon er gedacht worden aan modernisering en uitbreiding van het machinepark.

Als voornaamste grondstof voor de zilverharige kerstboomslingers wordt lametta - zeer dun koperdraad - gebruikt, dat wordt verzilverd en vervolgens plat gewalst. Te samen met drie katoenen draden en een dunne zilver-













draad gaan enkele spiegelende lametta-draden de machine in. Met een snelheid van 500 meter per uur komt er aan de andere zijde van het gevaarte een flonkerende, langharige rups te voorschijn: de kerstboomslinger.

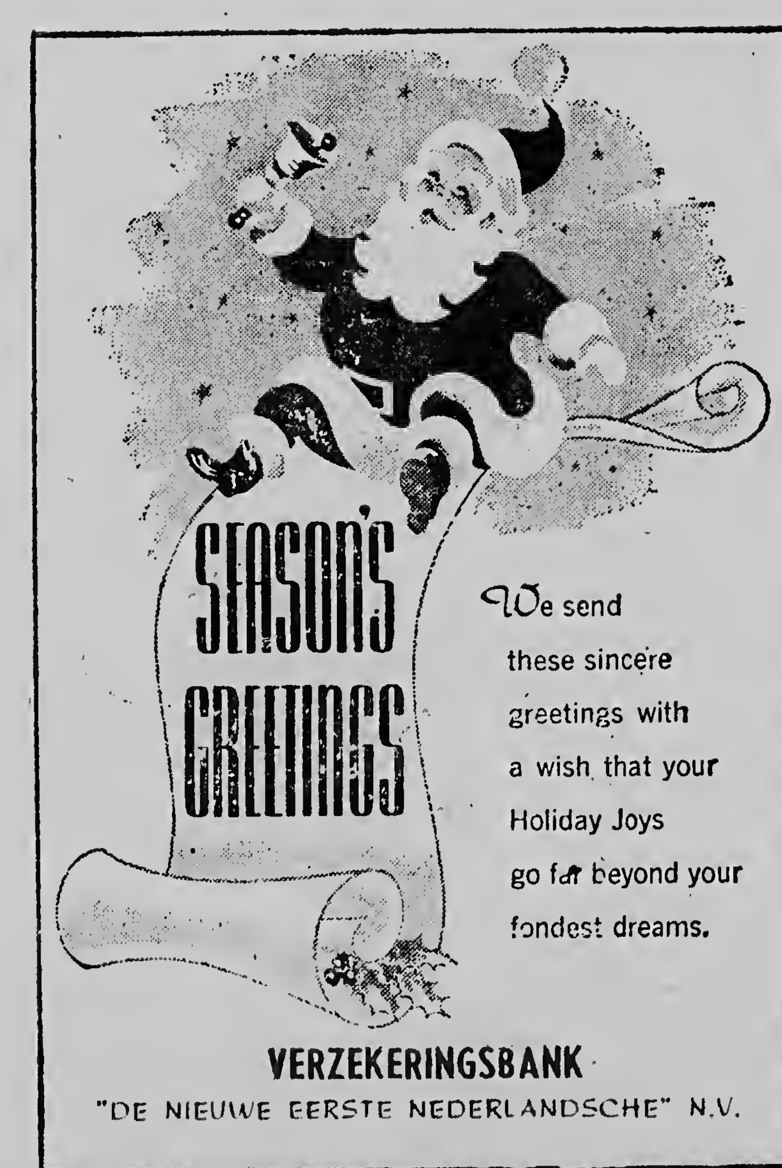
De vervaardiging van deze slingers geschiedt volgens een eenvoudig principe. De drie katoenen dragen worden in elkaar gedraaid - getwijnd heet dat met een vakterm - terwijl er dan tegelijkertijd en op gelijke afstanden stukjes lametta-draad tusengestoken worden. Deze stukjes worden door het getwijnde katoen stevig vastgehouden. Om het teruglopen van de twijning te voorkomen draait de machine dan nog de ziverdraad om de katoenen kern en de slinger is gereed. Het klinkt vrij eenvoudig, vindt U niet, lezer? Maar in de praetijk schijnt het toch nog al tegen te vallen.

De lengte van de stukjes verzilverd kopedraad, die in de katoenen kern gestoken worden, varieert van 2 tot 6 cm, terwijl ook het aantal van deze stukjes geregeld kan worden. Gemiddeld is dit ongeveer 2000 per meter. Uiteraard kunnen er dus ook slingers van verschillende kwaliteit en soort worden gemaakt.

Ongeveer 80 pct. van de productie is bestemd voor de Beneluxlanden, terwijl het Kerstmannetje de Fabriek van Massa Artikelen opdracht gegeven heeft de rest naar Indonesië, West-Indië, de Verenigde Staten, Canada, Engeland en tal van andere landen te zenden.

En dat deze productie, waarin de top-periode ongeveer 200 mannen en meisjes werken, niet gering is, kunt U wel afleiden uit het feit, dat in één jaar tijds niet minder dan 190.000 kilometer lametta-draad verwerkt is. En hiermee zou men onze aardbol bijna vijf maal kunnen omspannen.





draad . gaan enkele spiegelende lametta-draden de machine in. Met een snelheid van 500 meter per uur komt er aan de andere zijde van het gevaarte een flonkerende, langharige rups te voorschijn: de kerstboomslinger.

De vervaardiging van deze slingers geschiedt volgens een eenvoudig principe. De drie katoenen dragen worden in elkaar gedraaid - getwijnd heet dat met een vakterm - terwijl er dan tegelijkertijd en op gelijke afstanden stukjes la metta-draad . tusengestoken worden. Deze stukjes worden door het getwijnde katoen stevig vastgehouden. Om het teruglopen van de twijning te voorkomen draait de machine dan nog de ziverdraad om de katoenen kern en de slinger is gereed. Het klinkt vrij eenvoudig, vindt U niet, lezer? Maar in de practijk schijnt het toch nog al tegen te vallen.

De lengte van de stukjes verzilverd kopedraad, die in de katoenen kern gestoken worden, varieert van 2 tot 6 cm, terwijl ook het aantal van deze stukjes geregeld kan worden. Gemiddeld is dit ongeveer 2000 per meter. Uiteraard kunnen er dus ook slingers van verschillende kwaliteit en soort worden gemaakt.

Ongeveer 80 pct. van de produc tie is bestemd voor de Beneluxlanden, terwijl het Kerstmannetje de Fabriek van Massa Artikelen opdracht gegeven heeft de rest naar Indonesië, West-Indië, de Verenigde Staten, Canada, Engeland en tal van andere landen te zenden.

En dat deze productie, waarin de top-periode ongeveer 200 mannen en meisjes werken, niet gering is, kunt U wel afleiden uit het feit, dat in één jaar tijds niet minder dan 190.000 kilometer lametta-draad verwerkt is. En hiermee zou men onze aardbol bijna vijf maal kunnen omspannen.



Engelsen leggen feestlijstjes aan voor Kerstkaarten



De viering van het Kerstfeest in Engeland gaat niet alleen gepaard met het eten van plumpudding, het geven van presentjes en het zingen van „Christmas Carols", maar ook nog met het verzenden van Kerstkaarten („Christ mas cards"). In feite neemt dit vast ingeworteld gebruik een zo grote plaats in het Engelse sociale leven in, dat het zelfs voor een vreemdeling bijna onbeleefd is, er niet aan mee te doen. Vrienden of kennissen zijn deze naam pas waardig als ze op „het feestlijstje" voorkomen en in de laatste weken van December de beste wensen voor Kerstmis en Nieuwjaar in de bus krijgen.

De Kerstkaarten, die de Engelsen zo tegen de jaarwisseling krijgen toegestuurd, gaan niet zonder meer de prullenmand in. Ze krijgen een ereplaats in huis, hetzij op de schoorsteenmantel, hetzij op meubilair in salon, hall of studeerkamer. Op vele kantoren worden ze zelfs op een speciaal tafeltje gezet, zo attractief mogelijk opgesteld, alsof ze verkocht moeten worden.

Twaalf dagen te pronk

Pas op de zesde Januari - volgens een oude traditie moeten de kaarten ten minste twaalf dagen te pronk staan - worden ze weggehaald, als iedereen volop gelegenheid heeft gehad de plaatjes of rijmpjes te bewonderen. Ze verdwijnen dan met de kerstboom en de hulst- en maretakjes (mistletoe) in de vuilnisauto's en alleen de verzamelaars bewaren ze als kostbare reliquieën.

Hobby-industrie

De hobby van de Brit om zijn familieleden en vrienden en zakenrelaties een kerstgroet thuis te sturen, heeft een industrie in het leven geroepen, waarin honderden mensen hun brood verdienen.

Jaarlijks moeten er tientallen millioenen kaarten worden gedrukt en duizenden en nog eens duizenden ontwerpen of rijmpjes worden gemaakt. Want ook in het aankopen van zijn kerstkaart toont de Engelsman zich een rasechte en onverstoorbare individualist. Ter voorkoming van duplicaten laat hij vaak een „eigen" kerstkaart drukken, met een „eigen" plaatje of rijmpje, en natuurlijk zijn naam.

Ongewenste toast

Het verhaal van de Engelse Kerstkaart, die op het ogenblik in alle maatschappelijke klassen is ingeburgerd, gaat slechts terug tot het jaar 1843. Een gevierde artist uit die dagen, J. C. Horsley, ontwierp toen op voorstel van sir Henry Cole de eerste Kerstkaart, welke een oplage van duizend exemplaren kreeg. Hoewel het idee zelf een goed onthaal vond, stuitte het onderwerp van Horsley's tekening op veel critiek.

De kunstenaar had namelijk 'n kaart ontworpen waarop een aantal in familiekring bijeengekomen mensen getekend, die een toast uitbrachten op de „afwezige", i.c. de geadresseerde. Dit mocht niet, zeiden de kerkelijke autoriteiten, want een dergelijk ontwerp bevordert het drankmisbruik......

Het schijnt dat de critici van Horsley's tekening gelijk hebben gekregen; 107 jaar later, nu de kerstkaarten in duizend-en-een ontwerpen in de handel zijn gebracht, is de drank een bijna onlosmakelijk deel van de Britse kerstvreugde geworden, alhoewel het natuurlijk onjuist zou zijn om Horsley hiervan de schuld te geven.



De Kerstvaart van de „Frans Naerebout"

De sneeuwvlcvel joeg schiun over het water van de Westerschelde, toen de „Frans Naerebout" met 't zacht kloppend motorgleuid van een klein schip de haven van Hansweert verliet. De lichtjes op de kustlijn waren al wakker en de enkele mensen, die als kleine poppige figuurtjes rond het havenlicht stonden, wezen met uitgestrekte arm naar de Frans Naerebout, terwijl ze tegen elkaar zeiden: „Wat doet zo'n schip in de Kerstnacht op het water"?

En terwijl ze door de vallende avond naar huis liepen, spraken ze over de vreemde, zonderlinge kerel van de „Frans Naerebout". Slechts weinigen kenden zijn naam. Want hij was een man van weinig woorden en slechts een enkele keer kon men hem vinden in de schipperskroegjes of in het havenwinkeltje van Terneuzen. Zijn leven lang had hij hard gewerkt om de versleten schuit „Frans Naerebout" eigen bezit te kunnen noemen. De reder in Rotterdam wist wat een schipper voor zijn schuit voelt en had hem daarom afgezet zoveel hij maar kon. Nu had hij dan zijn schip, maar het deugde niet meer en al het geld, dat hij vroeger over had kunnen leggen, ging nu op aan reparatiekosten. En men wist, dat hij zijn laatste cent zou uitgeven. als hij maar kon blijven varen. Hij was een zielige kerel, die altijd alleen was geweest en ook wel op zee zou sterven, meende men.

De schipper van de „Frans Naerebout" stond te peinzen over het roer en voelde 'n vreemd geluk, nu hij weer alleen was met zijn schip. Het zwakke licht in de mast en het klotsen van het water tegen het voorruit was hem vertrouwd. Het was nu bijna Kerstmis en over enkele uren zou hij de klokken horen luiden op het Eiland van de Kathedraal. En hij dacht terug aan dat vreemde Kerstverhaal van de Westerschelde dat hij jaren geleden eens in 'n rokerige kroeg op de wal had gehoord. Het was hem verteld door een kerel die veel dronk, en de mensen, die hem hadden horen vertellen, lachten en zeiden, dat hij er weer es eentje te veel op had.

Lang geleden, nog voor de rijke handelsstad Veere ten onder ging en het Land van Saeftinghe door het water werd teruggenomen, lag er onder de kust van Terneuzen een eiland, dat slechts bewoond werd door monniken. Een eigenlijke naam had het eiland nooit gedragen. Men sprak slechts over het Eiland van de Kathedraal, want in de verborgenheid van hun afzondering hadden de kloosterlingen geslachten lang gebouwd aan een kathedraal. Bouwmeesters uit de verre omtrek kwamen naar dit eiland om de schoonheid van de machtige kerk te leren kennen; en stil van bewondering keerden ze naar hun steden terug. De rijke handelssteden Gent, Brugge, Antwerpen en Middelburg probeerden verstolen deze kathedraal in hun stad na te bouwen, maar nooit gelukte dit volkomen. N ueens ontbrak een kundig bouwmeester, dan weer stierf deze voor zijn plannen, die niemand kon begrijpen, ten uitvoer gebracht waren.

Dit was de oorzaak, dat men de bewoners van het eiland ging haten. Boze legenden weefden zich rond de majestueuze kerk, de grond van het eiland was ziek, de duivel was zelf bouwmeester geweest, het water in de omtrek was gevaarlijk.

Daaro mvoeren de schippers met een wijde boog om het eiland en verloor men alle contact met de monninken. En op een Kerstnacht moet het gebeurd zijn, dat terwijl de monniken zongen en de klokken beierden ter ere van het Christuskind, een geweldige orkaan over de Westerschelde joeg en het eiland verzwolg. In de omtrek had men boven het loeien van de storm wel de geweldige klokkengalm gehoord, waarmee dit gepaard ging, doch men had gedacht, dat het slechts de Kerstklokken waren.

Schippers, die de volgende dagen over de Westerschelde voeren, zagen tot hun ontsteltenis, dat het eiland verdwenen was. Enkele dagen later weer werd er bekend, dat een visser uit de omtrek, dei door de storm was overvallen en het woedend geweld der elementen had moeten meemaken, verteld had, dat hij, lang nadat het eiland in de kokende golven was verdwenen, een groot en vreemd licht had zien blinken onder water. En met eigen ogen had hij gezien hoe de torens van de kathedraal ineenstortten, maar lang daarna nog had hij de galm van de klokken en het gezang van de monniken gehoord.

Dit alles was vreemd en onverklaarbaar, maar in de loop der tijden had men als vaststaand aangenomen, dat ieder jaar met Kerstnacht en op de plaats, waar het eiland eens gelegen had, de monniken zongen in hun kathedraal, die schoner was verrezen dan mensenogen ooit hadden aanschouwd.

Toen de stem van de verteller zweeg, hadden de mensen rondom hem hard gelachen en luidruchtig dreven zij de spot met het verhaal En ze hadden de dronkaard nog een paar borrels gegeven, maar de schipper van de „Frans Naerebout" was stil weggegaan. In de vele eenzame uren op het water had hij nagedacht over dit verhaal en het zichzelf nog eens hardop verteld met woorden en vergelijkingen, die er de magische kracht van een schone Kerstvertelling aan gaven. En heel langzaam doch onweerstaanbaar was in hem de overtuiging gegroeid, dat dit alles werkelijk gebeurd moest zijn.

En deze nacht zou hij het licht zien en de Kerstklokken horen...

De sneeuwval had opgehouden, maar de hemel was nog vol grijze wolken en het water was aardedonker. Hij verliet zijn plaats aan het roer en klotste door het gangboord naar voren. Met een ruk schoot het schip dwars op de stroom en de mast kreunde, maar de schipper merkte het niet. Want hij zag, voor op de boeg van z'n gammele sehuit staande, het licht.

Een vreemd groen licht glansde op de golven in de verte, alsof er diep op de bodem een enorm vuur brandde. Toen golfde de galm van enorme klokken over hem heen en diep beneden zich zag hij de glanzende gewelven van de kathedraal.

Hij boog zich voorover om beter te kunnen zien. En toen hij door een plotselinge beweging van de „Frans Naerebout" voorover sloeg, was dat niet met de schreeuw van een mens in doodsnood, doch met een kreet van verrukking. Het water was goed en weldadig voor hem en het droeg hem op zachte handen zijn droom tegemoet. Hij zag de kathedraal en luisterde naar de bronzen zang van de klokken: „Gloria, Gloria, in excelsis Deo".

Een windvlaag greep de „Frans Naerebout" en met het moede gebaar van oude schepen wendde het de kop en dreef stuurloos verder...

Nos Storia Antillano di Pasco



NO obstante cu ainda solo tabata brilla na cielo, ya scuridad a cuminza cai de e casita canto di e camina di cadushi. E jaloezie-nan tabata asina chikito cu apenas e claridad di solo drentando por a penetra entre nan. Cansa di trabao Ana a cai sinta cu su man den su scoochi. Su vista a concentra pensativamente ariba un prenchi cu ya a bira geel caba na muraya. E prenchi tabata colga na e mes un lugar for di tempo Ana a bin biba aki. Un hende stranja segur lo no sabi kiko e ta representa, asina geel y verval e tabata. Pero Ana si tabata corda bon ainda com e prenchi tabata tempo cu su tata a trece'le for di ciudad hopi tempo pasa. Tabata un regalo cu el a haya pa Pasco den un di e tiendanan. E prenchi tabata representa Hesus. E muchanan tabata masha contento cu e prenchi, y tempo cu Ana a sali for di su cas paternal el a keda masha cantento cu su tata a dune'le e prenchi como regalo.

For di muraya vista di Ana a dwaal bai ariba e cama den un hoeki scur, for di unda dos wowo grandi di un mucha tabata waak den su direccion. Ya ta varios dia caba cu Ebi ta hopi malo. Ultimo biaha cu doctor a bini el a waak masha serio. Cuanto vez el no a taha e mucha pa no hunga pafor ora awa ta yobe. Awor el a haya un verkeud cu a bira pulmonia. Ana a sonrei cu e mucha y no obstante cu awor tabata completamente scur caba, e mucha a sinti atencion di su mama y a bisa sin gana: „Trece poco awa pa mi, Mama". Despues cu el a hiba awa pa e mucha, Ana a cende e luz di kerosine.

Ebi a waak e candela chikito na mecha di e lampi y despues el a cerra su wowonan. Un susto terible a drenta Ana. Esaki a socede mas vez ultimo dianan aki. Debilidad, doctor tabata bisa. Pero esaki tabata di mas pe soporta, parce manera cu su yiu tabata bai muri.

Pafor tabatin e boroto di autonan cu ta pasa na pitramento. For di leuw tras di e serito parce manera el tabata tende cantamento manera na koro. Y manera cu el tabata spiertando di un sonjo duro, Ana a corda di repente cu tabata Bispo di Pasco anochi. Un expresion amargo a aparece rond di su boca. Desde cu Freddie, su casa, a bandona cas, Pasco di Nacemento tabata un plaga anual en vez di un fiesta. Pastoor cu de vez en cuando tabata bishita su cas. por papia bunita si.

Pasando asina tanto trastorna den bida y ainda kere den un Dios no, esey tabata di mas. Fe tabata algo pa hende rico, el tabata pensa, pero toch...... e pensamento ariba antes, tempo el tabata bai misa hunto cu su mayornan, ruman y familianan tabata dunc'le un sentimento agradable. Mescos manera cu el ta den e otro mundo aya atrobe, cual a bira henteramente stranja pe. Y e tempo nan no tabata rico tampoco......

Ana a lamta para decisivamente. El tabata kier kita e pensamentonan aki. Realidad tabata cu el tin un mucha hopi malo na cas y cu el ta teme pa su bida. El a co' un poco panja bieuw y el a cuminza drecha nan. Sinembargo su trabao no tabata progresa: keto bai el tabata pensa ariba su yiu. cu tabata drumi ariba cama cu wowo cerra y cu tabata hala rosea pisa. Automaticamente su man tabata move bai y bin. Awor el tabata sinti com cansa el tabata. Tabata parce manera cu di repente tur afliccion y trabao di anja cu a pasa a primi ariba su schoudernan molestia.

Di repente el a spanta. El no tabata sinti ningun movecion mas ariba e cama. Halamento di rosea a stop. El a corre bai na e hoeki y a saak ariba e cama pa waak Ebi. El a muri? Desesperadamente el a cai na rudia y cu frasenan un den otro el a logra bisa un oracion cu el a yega di sinja hopi anjanan pasa. Asina el a keda como mei ora largo. Te ora el a sinti un movecion na porta. Mester ta un hende. Cuidadosamente el a lamta e grendel y el a topa cu cara di un homber bieuw cu a waak'e cu un vista carinjoso y cu a puntra cu un voz cla si el por drenta.

„Mi ta bini for di aya banda", el a bisa, mientras el a cai sinta ariba un stoel y na mes tempo el a medo munstra cu su man den direccion pariba. „Mi a bin busca Ebi". Na promer ora Ana tabata mucho sorpresa pa por bisa algo. pero despues el a bisa: „Com...". E homber stranjo a halza su man drechi. „Mi sabi kiko bo kier bisa," y despues el a camna bai na e cama. Awor Ana a mira cu e homber bieuw tabatin cabei largo y blanco cu tabata brilla, si casi duna splendor. E homber a saak y a pone su man ariba frenta di Ebi y despues parce manera cu henter e cuarto tabata yena cu zonido di un voz poderoso cu tabata canta un melodia stranja pero extremamente bunita.

Ana a yega di tende e wijs aki un camina, pero na e momento aki el no por a corda na unda. Parce cu su pensamento tabata cubri door di un nublina. El a mira figuranan ha lus ta pasa den e cuarto. Parce cu murayanan di e casita tabata hala un banda y claridad di solo a cai paden. Un calor inconocido a pasa den su corazon y su wowonan a yena cu lagrima.

E homber bieuw a bira un vez mas, a waak Ana...... y el a desaparece. Parce cu el a solve den e rayonan cu tabata ciega su vista.

Pa motibo cu e panjanan cu el tabata drecha a cai abao Ana a spierta. Door di un di e bentanan cu aparentamente a worde habri door di biento den anochi, un rayo di luz a drenta paden y a cai net den su wowo.

El a tende batimento di klok. Tabata Pasco mainta. Spanta Ana a lamta y a waak den direccion di e cama. Un rayo hancho di luz tabata pasa ariba pecho di e mucha. Ariba su caranan flaco a bini un color corra y saludable. Su respiracion tabata mas regular cu durante ultimo simanan.

Un hende a bati na porta. „Com ta bai cu Eib?" un vecina a puntra.

„O, ya mi ta mira: el ta mucho mehor. Juancho ta hiba nos misa. Bo ta bai cu nos?" Cu un sonrisa agradecido Ana a sagudi su cabez. „Un otro biaha...... segur!" el a bisa yen di emocion.

Ora e porta a bolbe cerra. Ana a cai na rudia y a expresa palabranan di gratitud grandi y sincero, mientras su corazon a yena di e melodia cu el a yega di sinja hopi tempo pasa y cu el a tende den anochi durante su sonjo.

De Oude Man en het Zieke Kind



Een Kerstverhaal

IN het huisje aan de weg met cactussen viel de duisternis reeds in, ofschoon de zon nog aan de hemel stond. De vensters waren zó klein, dat het verstervende daglicht niet meer kon binnendringen. Moe legde Ana haar handen in de schoot. Zij staarde naar 'n vergeeld prentje. dat achteloos aan de wand was gespijkerd. Het had er al gehangen zolang Ana op deze plaats woonde. Een vreemdeling zou stellig niet weten wat het voorstelde, zó vergaan en vergeeld was het. Doch zij kon zich nog goed herinneren hoe het eruit had gezien, toen haar vader het jaren geleden had meegebracht uit de stad. Cadeau gekregen in een winkel ter ere van Kerstmis. Het stelde de Heiland voor. De kinderen waren er erg blij mee geweest en toen Ana het ouderlijk huis verliet. had zij het als een grote gunst beschouwd, dat vader het haar had toegestopt

Van de wand dwaalde Ana's blik naar het bed in de duistere hoek, waar twee grote kinderogen haar aanstaarden. Ebi was al enkele dagen erg ziek. Bij zijn laatste bezoek had de dokter ernstig gekeken. Hoe vaak had zij de jongen al niet gewaarschuwd niet met de regen naar buiten te gaan. Nu had hij een kou gevat ,die op een longontsteking verergerd was. Ana glimlachte tegen hem en ofschoon de duisternis vrijwel volkomen was geworden, voelde het kind haar aandacht en zei lusteloos: „Water, mama......" Nadat zij zijn dorst gelest had, ontstak ze de kerosinelamp. die een mat schijnsel op het armelijk vertrek wierp.

Ebi keek even naar het flakkerende vlammetje en sloot toen de ogen. Heftige schrik greep Ana aan. Het was al vaker gebeurd de laatste dagen. Zwakte, zei de dok-

ter. Maar haar was het te moede, alsof haar jongen sterven ging.

Buiten klonk het geluid van luid-toeterende auto's. Van ver weg over de heuvel waaide koorgezang aan. En als ontwaakte zij uit een verdoving, herinnerde Ana zich ineens, dat het Kerstavond was. Een bittere trek kwam om haar mond. Sinds Freddie, haar man, het huis verlaten had, was Kerstmis voor haar een jaarlijks terugkerende plaag in plaats van een feest geweest. De pastoor, die haar wel eens had opgezocht, had makkelijk praten.

Zo veel tegenslagen in het leven ondervinden en dan nog aan een God geloven, nee, dat was te veel gevergd. Het geloof was iets voor rijke mensen, overpeinsde zij, en toch...... wekte de gedachte aan vroeger, toen zij 's Zondags met de ouders, broers en zusters naar de kerk ging, wonderlijke, prettige gevoelens bij haar op. Alsof zij weer even vertoefde in die andere wereld, waarvan zij zich geheel vervreemd voelde. En toen waren zij toch ook niet rijk geweest......

Ana stond met een ruk op. Zij wilde de herinneringen van zich af schudden. De werkelijkheid was, dat zij met een zwaar ziek kind zat, voor wiens leven zij vreesde. Ze pakte een stapel verstelgoed op en begon te naaien. Dat bracht geld op. Het werk vlotte niet erg. Af en toe keek zij steels naar haar jongen, die met gesloten ogen lag en zwaar ademde. Automatisch bewoog haar hand zich heen en weer. Ze voelde nu pas hoe moe ze was. Het leek wel, alsof de zorgen en en arbeid van het gehele afgelopen jaar haar ineens op de gebogen schouders vielen.

Toen schrok ze op. Uit het bed kwam geen geluid meer. Het ademen had opgehouden. Ze snelde naar de hoek en boog zich over Ebi. Was hij dood? Zij viel wanhopig op de knieën en mompelde vertwijfeld en verward enkele zinnen uit een gebed, dat zij heel vroeger eens geleerd had. Zo lag zij wel een half uur lang. Tot zij een gerucht aan de deur hoorde. Er was daar iemand. Voorzichtig hief zij de grendel op en keek in 't gelaat van een oude man, die haar met vriendelijke ogen opnam en met een welluidende stem vroeg, of hij even mocht binnenkomen. „Ik ben van ginds", zei hij, toen hij op een stoel gezeten was en maakte een vaag gebaar in Oostelijke richting, „ik kom voor Ebi". Ana was aanvankelijk te verrast om iets te kunnen uitbrengen, maar toen zei ze: „Hoe......". De vreemdeling hief zijn rechterhand op. „Ik weet wat u zeggen wilt," zei hij en begaf zich vervolgens naar het bed. Nu zag Ana, dat de oude man lang, golvend haar had, dat scheen te glanzen, ja zelfs te stralen. Hij bukte zich en betastte Ebi's voorhoofd en toen was het kamertje plotseling gevuld met het geluid van een machtige stem die een vreemde maar schone melodie zong.

Ana had de wijs ergens eens gehoord, maar zij wist niet waar. Haar geheugen was als door een nevel omgeven. Zij zag lichtende gestalten door de ruimte zweven. De muren van het hutje schenen te wijken en het zonlicht stroomde binnen. Haar hart werd doortrokken van een ongekende warmte en haar ogen kwamen vol tranen.

De oude man keerde zich om, keek haar even aan en... ja, waar hij ineens was heengegaan, zij zou het niet kunnen zeggen. Hij scheen te zijn opgelost in de stralen, die haar ogen verblindden.

Doordat de stapel verstelgoed op de grond viel, werd Ana wakker. Door een der raampjes, die 's nachts blijkbaar waren opengewaaid, viel een zonnestraal naar binnen en trof haar in de ogen.

Ze hoorde klokgelui. Het was Kerstochtend. Verschrikt stond Ana op en keek naar 't bed. Een brede lichtbaan liep over de borst van de jongen. Op zijn ingevallen wangen was een blos. Zijn ademhaling was regelmatiger dan zij de laatste weken geweest was.

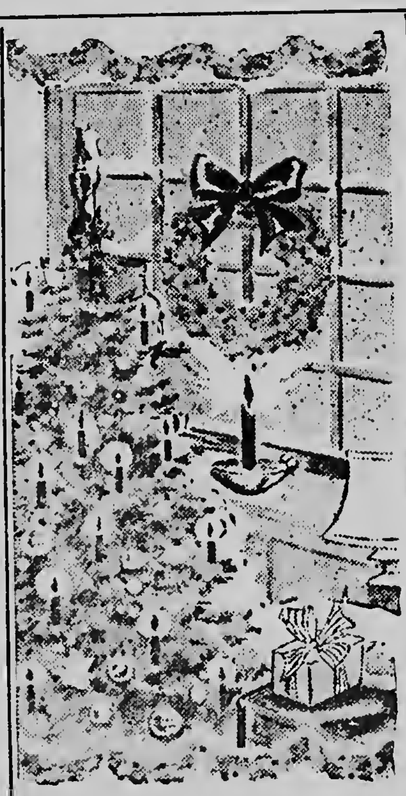
Er klopte iemand aan de deur. „Hoe is het met Ebi?" vroeg de buurvrouw.

„Ik zie het al: hij is veel beter. Juancho brengt ons naar de kerk. Ga je met ons mee?" Met een dankbare lach schudde Ana het hoofd. „Een volgende maal...... beslist," zei ze ontroerd.

Toen de deur dichtviel, knielde ze neer en stamelde zij woorden van grote, innige dank, terwijl haar ziel vervuld werd van de melodie, die zij eens geleerd had en die zij die nacht in haar droom voor het eerst sinds lange tijd weer had gehoord.








GREETINGS
OF THE
SEASON
Tropical Bottling Co. of Aruba


SEASON'S
GREETINGS
Warmer than ever
And cheerier too,
Are the Holiday wishes
We're sending to you.
THE DUTCH BUTCHER
Bernardstraat
SAN NICOLAS
vis-a-vis Bernardschool


Greetings
May health,
good cheer
and happiness too,
rush to
your home
on twinkling feet and
abide with you,
making every day
Christmas Day.
RIO BAR
Adriaan Lacle
ORANJESTAD

DE GEBOORTE VAN JEZUS

DE VLUCHT NAAR EGYPTE

JEZUS' VERBORGEN LEVEN

JOSEPH EN MARIA woonden in Nazareth, het kleine stadje in Galilea, westelijk van de Tabor. Joseph had daar een eigen timmermanswerkplaats. Nu had de profeet Micheas indertijd voorspeld, dat de Messias in de stad Bethlehem, in Juda, geboren zou worden. Hoe zou dit in vervulling gaan? God had voorzien, dat de Romeinse keizer Augustus een decreet voor een volkstelling zou uitvaardigen voor geheel zijn volk, waartoe zowel Cives Romani, de Romeinse burgers, behoorden als de peregrini. de volkeren, die evenals de Joden aan het Romeinse Keizerrijk onderworpen waren. Een der voor de Joden geldende bepalingen luidde, dat zij zich moesten melden in de stad, waar hun geslachtslijsten bewaard werden. Het Joodse volk was immers reeds in de tijd der aartsvaders, van Jacobs zonen af, ingedeeld in stammen, en deze weer in geslachten, families en „huizen" of gezinnen. Joseph, afstammeling van Koning David, moest zich daarom melden te Bethlehem, de stad van David.

Maria, zijn vrouw, ging mede. Onder de gegeven omstandigheden kan hij haar natuurlijk niet in Nazareth achterlaten. Aldus werd het woord van Micheas vervuld.

In Bethlehem bleek, dat er zovelen voor de volkstelling daar naar toe gekomen waren, dat de voor karavanen aangewezen herberg, waar iedereen in gewone tijden zijn intrek kon nemen, overvol was. Maar even buiten het stadje lag een grot, waar dieren en mensen bij slecht weer een schuilplaats konden vinden. Daar zochten Joseph en Maria een toevlucht en daar had de grootste gebeurtenis in de wereldgeschiedenis plaats: Maria schonk het leven aan een Zoon, zij wikkelde het Kind in doeken en legde Het neer in een kribbe. Om dit alles te schilderen kunnen geen uitgelezen woorden helpen. Ook de Evangelist kan niet anders doen dan het wondervolle feit met deze enkele woorden vertellen.

Dit Kind was de Verlosser van de wereld, waarover Isaias de profetische woorden gesproken had: „Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons geschonken, de heerschappij wordt op Zijn schouders gelegd en Zijn Naam wordt genoemd: Wonderbaar Raadsman, Goddelijke Held, Vader voor immer, Vorst van de vrede!" Dit Kind was de mensgeworden God, het middelpunt van de wereld, de Schepper van hemel en aarde, de Verlosser van gans het mensdom...... maar niemand was er om dit Kind eerbiedige hulde te betuigen en Het te aanbidden.

Maria en Joseph waren daar geheel alleen. God wilde echter niet, dat de geboorte van Zijn Zoon geheel ongemerkt zou voorbijgaan. Al zal de wereld er nog onkundig van blijven, de nederigen van harte, de eenvoudigen en armen zouden de eersten zijn, die Hem kwamen huldigen. God zond Zijn Engelen, in de glans van Zijn glorie, naar een aantal eenvoudige herders, die daar op de velden bij hun kudden vertoefden, om aan hen „de grote vreugde" te verkondigen. Een der Engelen sprak tot de herders, die door het wondervol licht plotseling uit hun rust werden opgeschrikt: „Vreest niet, want ziet, ik verkondig U een grote vreugde, die voor heel het volk bestemd is. Heden is u in de stad van David een Verlosser geboren, Christus de Heer! En dit zal u het teken zijn: gij zult een Kindje vinden, in doeken gewikkeld, en dat ligt in een kribbe!" En plotseling was de engel door een hemelse legerschare omringd, die zong: „Glorie aan God in de hoge, en vrede op aarde onder de mensen van goede wil!"

De herders stonden verstomd, maar toen de geesten waren opgevaren ten hemel, zeiden ze tot elkaar: „Laat ons naar Bethlehem gaan om te zien wat er gebeurd is. IJlings begaven ze zich op weg en vonden Maria en Joseph en het Kindje, dat in de kribbe lag. Vol geestdrift verheerlijkten zij God, overal meldend wat hun over dit Kind was gezegd. En allen, die het hoorden, stonden verbaasd over het verhaal van de herders, maar Maria bewaarde dit alles in haar hart en overwoog het bij zichzelf......"

Uit: Jos. Keuters,
Bijb. Geschiedenis
voor het R.K. Gezin.

Voor de Kleintjes



Het Kaboutertje moest zonder muts naar het Kerstfeest

JE had eens moeten kijken. Wat was het druk in het bos! Alle kabouters waren in de weer. Er zou die avond een groot feest zijn, het Kerstfeest voor de kabouters, waarop de kabouterkoning hen had uitgenodigd. En nu moest er allerlei voorbereid worden, dat begrijp je wel.

Eén kaboutertje verzamelde mooie bloemen om de grond mee te bestrooien. Een ander haalde grote paddestoelen, waarop de muzikanten zouden plaats nemen. En een derde zocht mos, om op de troon van de koning te leggen, want mos is zo lekker zacht om op te zitten.

Eén klein kaboutertje deed alleen niets. Hij had geen zin. Hij ging, verborgen tussen de struiken, op de grond liggen en viel in slaap.

„Wat is dat daar voor roods?" vroeg de kabouter, die met het mos aan het sjouwen was zich af. „Is dat geen kaboutermuts? Ik geloof werkelijk, dat er daar eentje lui is."

Op zijn tenen sloop hij dichterbij en - trok het slapende kaboutertje de muts van het hoofd.

Gauw maakte hij toen, dat hij weg kwam.

Even later werd onze slaapkop wakker, doordat er een spin over zijn bol kroop.

„O wee, waar is mijn muts?" schrok hij. Hij stond op en zocht overal. Maar hij kon hem natuurlijk niet vinden.

„Ach, nu kan ik vanavond niet naar het Kerstfeest," zuchtte hij, „want zonder muts kan ik daar toch niet verschijnen?"

Hij was erg moe geworden van 't zoeken en ging op het ene eind van een omgevallen boomstam zitten met de handen onder het hoofd.

Na een poosje keek hij op. En wat zag hij? Op het andere eind van de boomstam zat, precies zoals hij gezeten had, óók met de handen onder het hoofd, een jongetje.

Het jongetje keek ook op en zag het kaboutertje.

„Hoe kom jij hier?" zei de kabouter.

„Hoe komt U hier?" zei het jongetje.

Ze waren beiden even verbaasd. Toen vertelde het jongetje aan de kabouter, dat hij verdwaald was.

En de kabouter vertelde aan het jongetje, dat hij zijn mutsje verloren had.

„Ik kan je de weg wel wijzen uit het bos," zei de kabouter en het jongetje zei: „En misschien kan ik U wel aan een nieuw mutsje helpen." Samen gingen ze op stap.

Al gauw werd het bos minder dicht en zagen ze het huis waar het jongetje woonde. Hij was weer thuis!

„Gaat u nu even mee naar onze tuin," zei hij tegen de kabouter. Daar bracht hij hem bij een perkje met slaapmutsjes. Dat zijn mooie oranje bloemen. Zolang ze nog in knop zitten, hebben ze een puntmutsje op, maar als de bloemen eenmaal opengegaan zijn, hebben ze 't mutsje niet meer nodig en laten ze dat vallen.

„O, wat een mutsjes liggen hier," juichte de kabouter. Hij zocht het mooiste uit en dat paste hem precies. Het leek wel een beetje anders dan het rode mutsje, dat hij verloren had, want dit mutsje was groen. Maar hij was er toch erg mee in zijn schik. „Nu kan ik gelukkig vanavond naar 't Kerstfeest gaan!" zei hij. En hij ging op een holletje het bos weer in.

Hij was de laatste, die op het feest verscheen.

Het kaboutertje, dat hem zijn mutsje had afgepakt, had het aan de anderen verteld. „Ik wed, dat hij niet durft komen zonder muts," zei hij, „want op het feest moet je er keurig uitzien!"

Maar daar kwam hij aan, en hij had zowaar een mutsje op!

Even keken alle aanwezigen op hun neus. Nu was hij hun toch te slim af geweest!

Maar de kabouter, die het rode mutsje in zijn hand hield, zag opeens, wat het voor een muts was, die de laatkomer op had. En hij lachte luid: „Nu heeft hij een slaapmuts op! Het is een echte slaapmuts, kijk maar!"

Gauw zette het kaboutertje zijn groene mutsje af, maar allen hadden het al gezien en nu werd hij heel erg uitgelachen. Eindelijk kreeg de andere kabouter medelijden met hem en gaf hem zijn eigen oude rode muts weer terug. Toen hij die weer opzette, bedaarde het gelach pas.

Ja, ja, dat komt ervan als je slaapt, terwijl anderen druk aan het werk zijn! En na dit Kerstfeest werd ons kaboutertje nooit meer anders genoemd dan „Kabouter Slaapmuts"... ...

De Bron der Wijzen

Chistusverhaal door Selma Lagerlöf

IN het oude land van Juda ging de droogte rond, met holle ogen en verbitterd, tussen verschrompelde distels en verdord gras. 't Was in de zomer. De zon scheen op schaduwloze bergruggen, de minste windkoelte dreef dichte wolken kalkstof op uit het witgrauwe veld, de kudden stonden bijeen in de dalen bij de uitgedroogde beken. De droogte ging rond en inspecteerde de watervoorraad. Ze dwaalde naar Salomons vijvers en zag zuchtend, dat ze nog een massa water tussen hun rotsige oevers bewaarden. Daarop ging ze naar de beroemde bron van David bij Bethlehem en vond ook daar water. Toen liep ze met slepende tred langs de grote landweg, die van Bethlehem naar Jeruzalem leidt. Toen ze ongeveer halfweg gekomen was, zag zij de Bron der Wijzen, die daar dicht aan de weg ligt en zij merkte spoedig, dat die bijna uitgedroogd was. De droogte zette zich op de rand van de put, die uit één grote, uitgeholde steen bestaat en keek naar beneden in de bron. De blanke waterspiegel, die anders heel dicht bij de opening lag, was nu diep omlaag gezonken en slik en modder van de bodem maakten hem onrein en troebel. Toen de bron het bruinverbrande gezicht van de droogte zag afgebeeld op haar doffe waterspiegel, begon ze te golven van angst.

„Ik zou wel eens willen weten, wanneer 't met jou gedaan kan zijn," zei de droogte. „Je zult wel geen waterader kunnen vinden daar in de diepte, die je nieuw leven kan komen brengen. En van regen kan er, Goddank, in de eerste twee, drie maanden nog geen sprake zijn." „Je kunt gerust wezen," zuchtte de bron; „niemand kan me helpen. Daar zou minstens een bronaar uit het Paradijs voor nodig zijn." „Dan zal ik je niet verlaten, voor alles voorbij is," zei de droogte. Ze zag dat de oude bron haar einde tegemoet ging en nu wilde ze het genoegen hebben haar druppel voor druppel te zien sterven. Ze zette zich behaaglijk op de rand van de put en verheugde zich als zij de bron in de diepte hoorde zuchten. Zij had er ook veel plezier in te zien hoe dorstige reizigers naar de put kwamen, de aker lieten neerdalen en die optrokken met een paar modderige droppels van de bodem. Zo ging de hele dag voorbij en toen de schemering viel, keek de droogte weer in de put. Er blonk nog wat water in de diepte. „Ik blijf hier vannacht," riep ze. „Haast je maar niet. Als het zo licht is, dat ik je weer zien kan, ben ik er zeker van, dat 't met je gedaan is." De droogte ging op het dak over de put zitten, terwijl de hete nacht, die nog akeliger en pijnlijker was dan de dag, neerdaalde over het land van Juda. Honderden jakhalzen huilden zonder ophouden en dorstige koeien en ezels antwoordden hen vanuit hun warme stallen. Toen eindelijk de wind opstak, bracht hij geen koelte, maar was heet en verstikkend, als de hijgende adem van een groot slapend monster. Maar de sterren lichtten met haar allerlieflijkste glans en een kleine, blinkende maansikkel spreidde haar mooi groen-blauw licht over de grijze heuvels. En in dat licht zag de droogte een karavaan aankomen en de heuvel optrekken, waar de Bron der Wijzen lag. De droogte zat op het lage dak te kijken en verheugde zich opnieuw in al de dorst, die naar de bron kwam en daar geen droppel water vinden zou om gelest te worden. Daar kwamen zoveel dieren en kameeldrijvers aan, dat zij de bron wel hadden kunnen leegdrinken, al was die ook helemaal vol geweest. Plotseling kreeg zij de indruk, dat er iets wonderlijks, iets spookachtigs was aan die karavaan, die daar kwam aanzetten in de nacht. Alle kamelen kwamen eerst te voorschijn op een heuvel, die scherp tegen de horizon afstak; het was alsof zij uit de hemel kwamen. Zij schenen groter dan gewone kamelen en droegen al te gemakkelijk de reusachtige lasten waarmee zij beladen waren. Maar toch kon ze niets anders denken dan dat het werkelijkheid was. Zij zag ze immers heel duidelijk. Ze kon zelfs ook zien, dat de eerste drie dromedarissen waren met grauw glanzend vel en dat ze rijk opgetuigd waren, gezadeld met mooie matten met franje en bereden door schone voorname ruiters. De hele optocht hield stil bij de bron. De dromedarissen legden zich neer op het veld met drie onwillige, schokkende bewegingen,

en hun ruiters stegen af. De pakkamelen bleven staan en naarmate ze dichter bij elkaar kwamen, schenen ze een onafzienbaar bos te vormen van lange halzen en bulten en wonderlijk opeengestapelde pakken. De drie ruiters kwamen snel op de droogte toe en begroetten haar door de handen op de borst te leggen. Zij zag, dat zij glanzend witte gewaden droegen en reusachtige tulbanden, waarop bovenaan een helder glinsterende ster bevestigd was, die straalde alsof zij direct van de hemel genomen was. „Wij komen uit een ver land," zei een van de vreemdelingen, „en wij verzoeken u ons te zeggen, of dit werkelijk de Bron der Wijzen is." „Zo wordt ze vandaag nog genoemd," zei de droogte: „maar morgen is het geen bron meer. Zij zal vannacht sterven." „Dat kan ik begrijpen, omdat ik u hier zie," zei de man; „maar is dit niet een van de heilige bronnen, die nooit uitdrogen? En van waar heeft ze haar naam?"

„Ik weet dat ze heilig is," zei de droogte; „maar wat kan haar dat helpen? De drie wijzen zijn in het Paradijs." De drie reizigers zagen elkander aan. „Kent ge werkelijk de geschiedenis van de oude bron?" vroegen ze. „Ik ken de geschiedenis van alle putten en beken en stromen," zei de droogte trots. „Doe ons dan het genoegen en vertel ons die," vroegen de vreemdelingen. En ze zetten zich neer om de oude vijandin van alles wat groeit en luisterden. De droogte kuchte even en kroop op de rand van de put, als een sagenverteller op zijn hoge stoel en begon haar verhaal: „In Gabes, in Medië, een stad die aan de grenzen van de woestijn ligt en waar ik mij gaarne ophoud, leefden voor vele jaren drie mannen, die beroemd waren om hun wijsheid. Zij waren heel arm, wat een ongewoon verschijnsel was, want in Gabes werd kennis hoog in ere gehouden en goed betaald. Maar voor deze mannen kon dit haast niet anders, want een van hen was buitengewoon oud, de tweede was melaats en de derde was een grote kleurling met dikke lippen. De mensen vonden de eerste al te oud om hun wat te kunnen leren, de tweede ontweken ze uit vrees voor besmetting en naar de derde wilden zij niet luisteren, omdat ze meenden te weten, nooit enige wijsheid uit Ethiopië gekomen was. De drie wijzen

sioten zich intussen in hun ongeluk bij elkaar aan. Ze bedelden overdag bij dezelfde tempelpoort en sliepen des nachts op hetzelfde dak. Op die wijze hadden zij tenminste de gelegenheid zich de tijd te korten door het gezamenlijk onderzoeken van al het wonderbare, dat zij bij dingen en mensen opmerkten.

Op een nacht dat ze, zij aan zij, sliepen op een dak, dat dicht begroeid was met rode bedwelmende papavers, werd de oudste van hen wakker en nauwelijks had hij een blik om zich heen geworpen, of hij wekte de beide anderen. „Gezegend zij onze armoede, die ons noodzaakt in de open lucht te slapen," sprak hij tot hen. „Ontwaakt en heft uw ogen naar de hemel." „Nu," zei de droogte met een wat zachter stem, „dit was een nacht, die niemand, die hem gezien heeft, ooit kan vergeten. Het heelal was zo licht, dat de hemel, die meestal op een vast gewelf gelijkt, diep en doorschijnend en vol golven scheen als een zee. Het licht stroomde er heen en weer en men zag de sterren drijven op ongelijke diepten, sommige midden in de lichtgolven, andere op hun oppervlakte. Maar zo ver mogelijk en zo hoog mogelijk zagen de drie mannen een zwakke duisternis en dat duistere vloog door de ruimte als een bal en kwam al dichter bij en naarmate de bal naderde, begon hij te lichten. Maar hij lichtte zoals rozen - God late ze alle verdorren - wanneer ze pas uit de knop komen. Hij werd al groter en het donkere hulsel er om heen sprong langzamerhand en het licht barstte naar buiten in vier heldere bladeren aan de kanten. Eindelijk, toen hij zover naar beneden was gekomen als de dichtstbijzijnde ster, hield hij stil. Toen bogen de donkere stukken geheel en al op zijde en er wikkelde zich het ene blad na het andere los van een prachtig stralend rozenkleurig licht, tot hij eindelijk geheel klaar was en straalde als de schoonste onder de sterren. Toen de arme mannen dat zagen, zei hun wijsheid hun, dat op dit uur op aarde een machtig Koning geboren werd, een wiens macht die van Cyrus en Alexander te boven zou gaan." En ze zeiden tot elkander: „Laat ons naar de vader en de moeder van de Pasgeborene gaan en hun zeggen wat we zoëven gezien hebben. Misschien dat ze ons dan belonen met een zak munten of een gouden armband." Ze namen hun lange wandelstaven op en begaven zich op weg. Ze gingen de stad door en de stadspoort uit. Maar daar waren ze een ogenblik in de war,



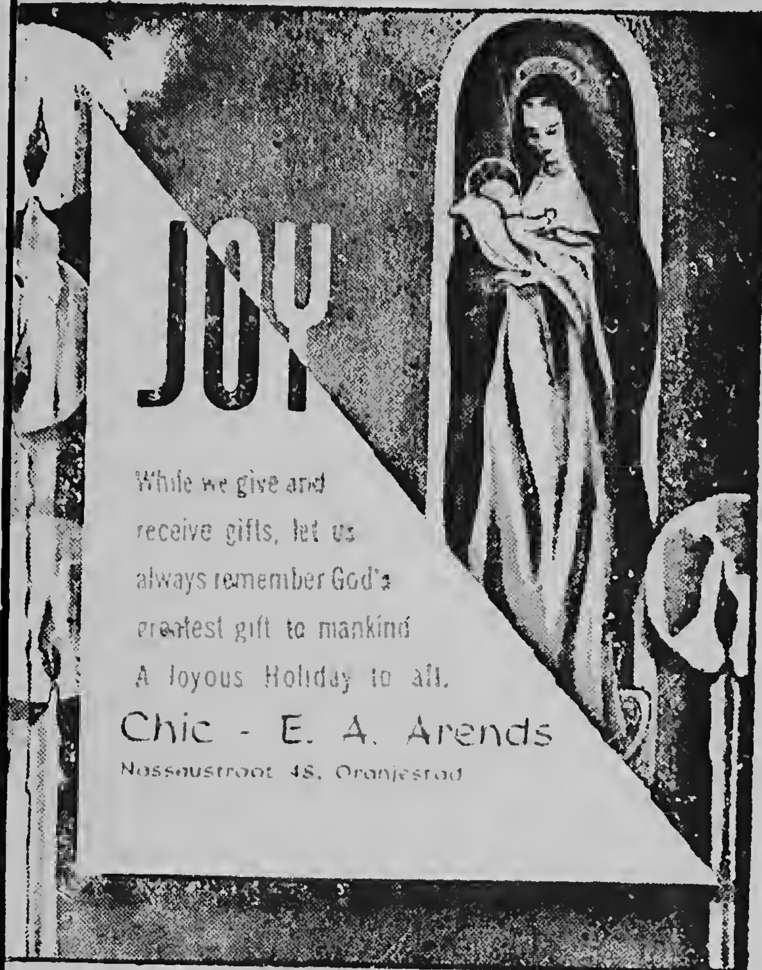
want nu breidde zich voor hen uit de grote droge, lieflijke woestijn, die de mensen verafschuwen. Toen zagen ze, hoe de nieuwe ster een smalle streep licht over het woestijnzand wierp en zij gingen getroost voort met de ster als wegwijzer. Zij gingen de hele nacht voort over de witte zandvlakte en onder de hele tocht spraken ze over de jonge pasgeboren Koning, die ze zouden vinden, slapend in een wieg en spelend met edelgesteenten. Zij verkortten de uren van de nacht door er over te spreken, hoe zij tot zijn vader, de koning, zouden gaan en tot zijn moeder, de koningin, en hun zeggen, dat de hemel hun zoon kracht en macht en schoonheid en geluk voorspelde, groter dan die van Salomo. Ze verhieven zich er op, dat God hen geroepen had om de ster te zien. Zij zeiden, dat de ouders van de jonggeborene hen niet met minder dan twintig zakken goud konden belonen. Misschien zouden zij zelfs wel zoveel geven, dat zij de pijn van de armoede niet meer behoefden te dragen. „Ik lag op de loer in de woestijn als een leeuw," zei de droogte, „en wilde me op deze reizigers werpen met alle ellende van de dood, maar ze ontkwamen mij. De ster leidde hen de hele nacht en tegen de morgen, toen het licht werd en de andere sterren verbleekten, bleef deze hardnekkig staan en lichtte over de woestijn, tot ze hen geleid had naar een oase, waar zijn een bron en vruchtdragende bomen vonden. Daar rustten zij de gehele dag en eerst tegen de nacht, toen ze het sterrenlicht over het woestijnzand zagen, gingen zij verder." „Voor een mens," ging de droogte voort, „was het een heerlijke wandeling. De ster leidde hen zo, dat ze honger noch dorst behoefden te lijden. Zij bracht hen voorbij de scherpe distels. Zij ontweken het diepe losse stuifzand, zij ontweken de scherpe zonneschijn en de hete woestijnstorm.

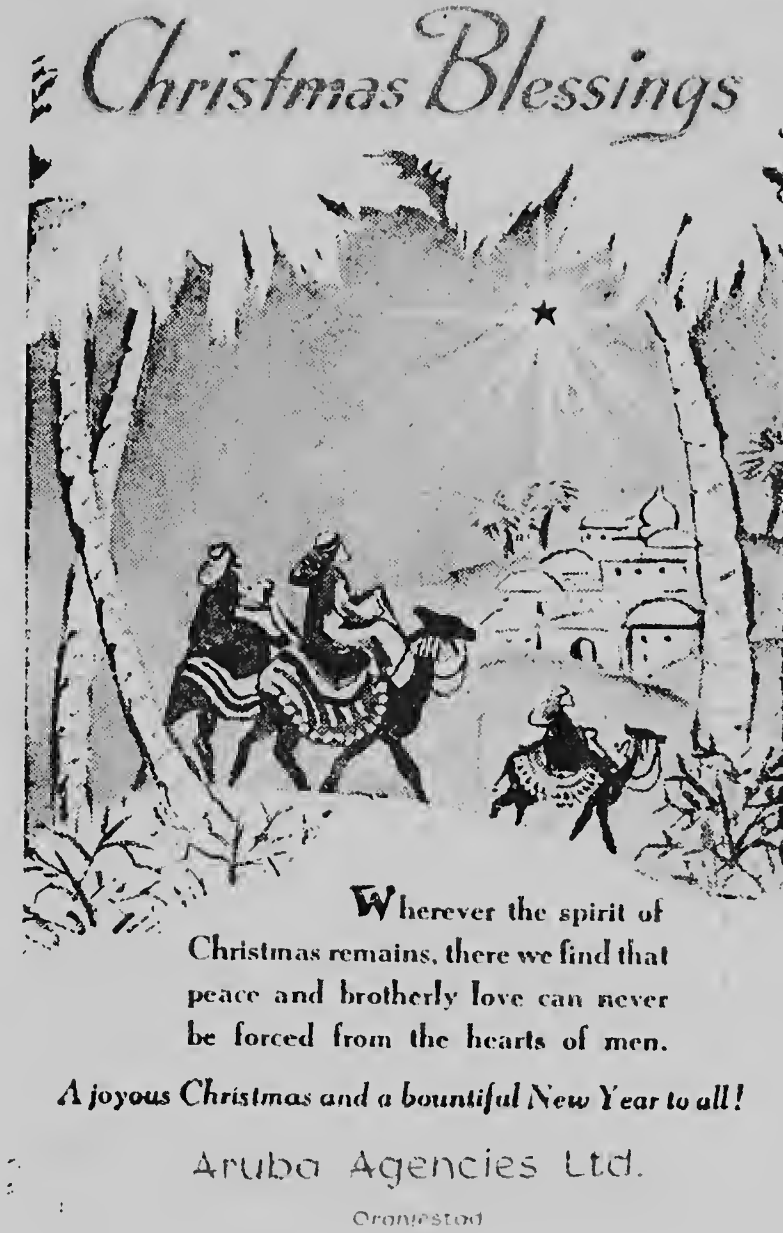
De drie wijzen zeiden aanhoudend tegen elkaar: „God beschermt ons en zegent onze gang." „Maar zo langzamerhand kreeg ik toch macht over hen," ging de droogte voort. „Het hart van die sterrenreizigers veranderde in een woestijn, even droog als die waar ze door trokken. Zij werden vol onvruchtbare trots en verwoestende gierigheid. „Wij zijn Godsgezanten," herhaalden de drie Wijzen.

„De vader van de pasgeboren Koning beloont ons niet te hoog als hij ons een karavaan schenkt, beladen met goud." „Eindelijk leidde een ster hen over de beroemde Jordaan en de heuvels van Jeruzalem op. En op een nacht bleef die staan boven de stad Bethlehem, die tussen de groene olijven op een heuvel lag te schitteren. „De drie Wijzen zagen rond naar een paleis en vestingtorens en muren en al zulke dingen, die bij een koningsstad horen; maar zij zagen niets. En wat erger was, het sterrenlicht leidde hen niet eens de stad in, maar bleef staan bij een grot aan de kant van de weg. Daar gleed het zachte licht naar binnen door een opening en toonde de drie wandelaars een kindje, dat op moeders schoot rustig lag te slapen. „Maar hoewel nu de drie Wijzen zagen, dat het sterrenlicht het hoofdje van het kind omstraalde als een kroon, bleven zij buiten de grot staan. Zij gingen niet naar binnen om de kleine eer en een koninkrijk te voorspellen. Zij wendden zich af zonder hun tegenwoordigheid te verraden en zij vluchtten van het kind weg en liepen terug naar de heuvel. „Zijn wij uitgegaan naar bedelaars, die even arm zijn als wij?" zeiden ze. „Heeft God ons hierheen geleid, opdat wij met Hem zouden spotten, en eer en aanzien voorspellen aan de zoon van een schaapherder? Dat kind brengt het nooit verder dan dat hij zijn kudden hoeden zal hier in het dal." De droogte hield op en

knikte bevestigend haar toehoorders toe. „Heb ik geen gelijk?" scheen zij te vragen. „Er is iets, dat droger is dan woestijnzand, maar niets is onvruchtbaarder dan het mensenhart." „De drie Wijzen hadden niet lang gelopen, toen het hun voorkwam, dat zij verdwaald waren en de ster niet goed gevolgd hadden," ging de droogte voort. „En zij zagen omhoog om de ster te vinden en de rechte weg. Maar toen was de ster, die zij heel uit het Oosten gevolgd hadden, van de heuvel verdwenen." De drie vreemdelingen maakten een heftige beweging en op hun gezichten lag een uitdrukking van diepe smart. „Wat nu gebeurde," ging de spreekster voort, „ is van 't standpunt van een mens uit gezien, misschien gelukkig. Dit is zeker, dat de drie mannen, toen zij de ster niet meer zagen, begrepen dat zij tegen God gezondigd hadden. En hun geschiedde," vertelde de droogte bevend verder, „zoals het veld in de herfst, als de sterke regens beginnen."

Zij beefden van schrik als voor donder en bliksem, hun ziel werd week en ootmoed ontsproot in hun hart als groen gras. Drie dagen en drie nachten dwaalden zij door het land om het kind te vinden, dat zij moesten aanbidden. Maar de ster vertoonde zich niet aan hen. Zij verdwaalden steeds verder en voelden de grootste smart en wanhoop. In de derde nacht kwamen zij aan deze bron om te drinken. En toen had God hun de zonde vergeven zodat toen ze zich over het water bogen, zij daar in de diepte het spiegelbeeld zagen van de ster, die hen uit het oosten hier heen geleid had. En onmiddellijk zagen zij die ook aan de hemel en zij leidde hen opnieuw naar de grot in Bethlehem. En zij knielden voor het kind en zeiden: „Wij brengen U gouden schalen met wierook en kostbare kruiden. Gij zult de grootste koning worden, die op aarde geleefd heeft, van haar schepping af tot haar ondergang toe." Toen legde het kind zijn hand op hun gebogen hoofden, en toen zij opgestaan waren, had het hun geschenken gegeven groter dan een koning ze geven kon. Want de oude bedelaar was jong geworden, de melaatse was gezond en de zwarte was een schoon blank man. En men zegt, dat zij zo heerlijk waren om aan te zien, dat zij heentrokken en koning werden - ieder in zijn eigen land." De droogte hield op met vertellen en de drie vreemdelingen prezen haar: „Ge hebt goed verteld," zeiden zij. „Maar het verwondert mij," zei de ene, „dat de drie Wijzen niets voor de bron deden, die hun de ster toonde. Zouden ze zulk een weldaad geheel vergeten?" „Moet zulk een bron niet altijd blijven bestaan?" zei de tweede vreemdeling, om de mensen te herinneren, dat het geluk, dat verloren wordt op de bergen van de hoogmoed, teruggevonden kan worden in het dal van de nederigheid?" „Zijn de overledenen dan erger dan de levenden?" zei de derde. „Sterft de dankbaarheid bij hen, die leven in het Paradijs?" Maar toen zij dit zeiden, sprong de droogte op met een kreet. Zij had de vreemdelingen herkend, ze begreep wie die reizigers waren. En zij vluchtte als een razende om niet behoeven te zien hoe de drie Wijzen hun dienaren riepen en hun kamelen naar de bron leidden, alle beladen met waterzakken, en de arme, stervende bron vulden met water, dat zij uit het Paradijs gehaald hadden.


JOY
While we give and receive gifts, let us always remember God's greatest gift to mankind
A Joyous Holiday to all.
Chic - E. A. Arends
Nassaustraat 48, Oranjestad


Christmas Blessings
Wherever the spirit of Christmas remains, there we find that peace and brotherly love can never be forced from the hearts of men.
A joyous Christmas and a bountiful New Year to all!
Aruba Agencies Ltd.
Oranjestad


Greetings
May all the excitement and pleasure of Christmas morning remain with you long after this glorious Holiday Season has passed.
To all our friends we wish a very Merry Christmas and a Happy New Year.
Kusters Trading Comp. (Aruba) Inc.


Season's Greetings
"Merry Christmas" ... In these two words we wish to express our appreciation for your unwavering goodwill and friendship.
Jose Walfenzao
P.O. Box 54 — Aruba